

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor dopravy a silničního hospodářství
Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

Č. j. KUOK 83105/2022

V Olomouci dne 18. 8. 2022

Sp. zn. KÚOK/59027/2022/ODSH-SH/131

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. František Pěruška

Oprávněná úřední osoba pro vyřizování: Ing. Jan Bartoněk

Počet listů: 17

Počet příloh: 0

Počet listů/svazků příloh: 0

ROZHODNUTÍ

doručované veřejnou vyhláškou

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „**krajský úřad**“), jako věcně příslušný odvolací orgán podle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o krajích**“), a ust. § 40 odst. 3 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pozemních komunikacích**“), přezkoumal na základě odvolání Ing. Pavla Vrby, nar. 18. 11. 1956, bytem Medkova 677/19, 789 85 Mohelnice a Ing. Olgy Vrbové, nar. 28. 2. 1958, bytem Medkova 677/19, 789 85 Mohelnice (dále jen „**odvolatelé**“), oba právně zastoupeni Mgr. Lenkou Němcovou, advokátkou, FORLEX s.r.o., advokátní kanceláře, se sídlem Poděbradova 2738/16, 702 00 Ostrava, rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice, Odboru stavebního úřadu, oddělení stavebního úřadu – úseku silničního hospodářství a speciálního stavebního úřadu, ze dne 6. 4. 2022, č. j. MUMO-OSU/3974/21, sp. zn. OSU/7284/2021/Kall, kterým byl na základě žádosti o vydání společného povolení, kterou dne 14. 12. 2021 podalo město Mohelnice, se sídlem U Brány 916/2, 798 85 Mohelnice, zastoupené právnickou osobou PRINTES – ATELIER s.r.o., Mostní 1876/11a, 750 02 Přerov (dále jen „**stavebník**“), podle ust. § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“ nebo „**SZ**“), ve společném povolení schválen stavební záměr, jímž se umísťuje a povoluje stavba, pod názvem „*Mohelnice, propojení ul. Medkova a Za Penzionem smíšenou stezkou*“ v rozsahu stavebních objektů SO 101 – Komunikace a zpevněné plochy a SO 104 – Veřejné osvětlení (dále jen „**stavební záměr**“) na pozemcích parc. č. 661 (zahrada), 662 (ostatní plocha), 697 (ostatní plocha), 2520/12 (orná půda) a 2520/141 (orná půda), vše v kat. území Mohelnice, a rozhodl takto:

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice, Odboru stavebního úřadu, oddělení stavebního úřadu – úseku silničního hospodářství a speciálního stavebního úřadu, ze dne 6. 4. 2022, č. j. MUMO-OSU/3974/21, sp. zn. OSU/7284/2021/Kall

r u š í

a věc se

v r a c í

k novému projednání Městskému úřadu Mohelnice, Odboru stavebního úřadu, oddělení stavebního úřadu – úsek silničního hospodářství a speciálního stavebního úřadu, jako správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.

Účastníci řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu:

- Město Mohelnice, U Brány 916/2, 789 85 Mohelnice
- Vodohospodářská zařízení Šumperk, a. s., Jílová 2769/6, 787 01 Šumperk
- CETIN a. s., Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha
- ČEZ Distribuce, a. s., Teplická 874/8, 405 02 Děčín
- GasNet, s.r.o., Klíšská 940/96, 400 01 Ústí nad Labem
- Vodafone Czech Republic a.s., náměstí Junkových 2808/2, 155 00 Praha

O d ů v o d n ě n í

Krajský úřad zjistil z předloženého spisového materiálu Městského úřadu Mohelnice, Odboru stavebního úřadu, oddělení stavebního úřadu – úseku silničního hospodářství a speciálního stavebního úřadu (dále jen „**speciální stavební úřad**“), následující skutečnosti:

Dne 14. 12. 2021 obdržel speciální stavební úřad žádost stavebníka o vydání společného povolení stavebního záměru na pozemcích parc. č. 661 (zahradu), 662 (ostatní plocha), 697 (ostatní plocha), 2520/12 (orná půda) a 2520/141 (orná půda), vše v kat. území Mohelnice (dále je vždy míněno toto katastrální území) spočívajícího ve vybudování propojení ulic Medkova a Za Penzionem v Mohelnici, jednak úpravou stávající místní komunikace a jednak na ni navazující novou smíšenou stezkou pro chodce a cyklisty přes oblast hromadného bydlení, kdy se nová smíšená stezka naváže na stávající chodník a spojí se s ním v jeden objekt, včetně veřejného osvětlení podél řešené pozemní komunikace.

K žádosti byla doložena projektová dokumentace ze srpna 2021, č. zakázky 018-2021, zpracovaná právníkem osobou PRINTES – ATELIER s.r.o., Mostní 1876/11a, 750 02 Přerov, zodpovědný projektant Ing. Ivo Christen, č. autorizace ČKAIT: 1202055, autorizovaný inženýr pro dopravní stavby, a projektant Milan Vician, č. autorizace ČKAIT: 1201695, autorizovaný technik pro techniku prostředí, specializace elektronická zařízení.

Vzhledem k tomu, že podaná žádost neobsahovala všechny předepsané náležitosti, speciální stavební úřad opatřením ze dne 3. 1. 2022 stavebníka vyzval k doplnění podané žádosti, k čemuž mu usnesením určil lhůtu 60 dnů a současně vedené společné územní a stavební řízení ve věci předmětné stavby pozemní komunikace usnesením přerušil ve lhůtě 60 dnů od doručení výzvy k doplnění podkladů žádosti.

Po doplnění požadovaných podkladů speciální stavební úřad následně vymezil okruh účastníků řízení a oznámil jim v souladu s ust. § 94m stavebního zákona zahájení společného územního a stavebního řízení, a to písemností ze dne 10. 1. 2022, kdy podle ust. § 94m odst. 3 stavebního zákona upustil od ohledání na místě a ústního jednání. Současně stanovil dotčeným orgánům lhůtu pro uplatnění závazných stanovisek a účastníkům řízení lhůtu pro podání námitek, a to do 15 dnů od doručení oznámení,

přičemž upozornil, že k později uplatněným závazným stanoviskům a námitkám nebude přihlédnuto. Kromě uvedení upozornění na zákonné podmínky uplatňování závazných stanovisek a námitek upozornil speciální stavební úřad na možnost účastníků řízení seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, k čemuž jim stanovil lhůtu od 14. 2. 2022 do 18. 2. 2022 s tím, že po jejím uplynutí bude ve věci rozhodnuto.

Dne 26. 1. 2022 nahlédla do správního spisu Ing. Olga Vrbová, bytem Medkova 677/19, 789 85 Mohelnice, kdy si pořídila vlastním záznamovým zařízením obrazovou kopii situačního výkresu. Poté dne 7. 2. 2022 speciální stavební úřad obdržel námitky zástupce odvolatelů do vedeného společného územního a stavebního řízení včetně dokladování písemné plné moci k zastupování a substituční plné moci, a to z důvodu, že povolením a realizací stavebního záměru by došlo k nepřiměřenému zásahu do jejich vlastnických práv, narušení jejich legitimního očekávání a současně k jejich majetkové újmě. Své námitky podrobně odůvodnili jejich rozvedením, kdy poukazovali na narušení pohody bydlení, že provedením stavebního záměru dojde ke znehodnocení nemovitosti v jejich vlastnictví, zániku absolutního klidu a ztráty soukromí k možnosti relaxace na zahradě, ke zvýšení hluku následným provozem na povolené komunikaci, k nárůstu světelného smogu způsobeného veřejným osvětlením na dané stezce, které jim bude a dalším sousedům svítit přímo do jejich domu a v nočních hodinách bude velmi obtěžující. Dále, že realizace stavebního záměru se jeví jako zcela neúčelná a nevhodná ve vztahu k veřejným prostředkům, a že podle nich je stávající propojení ulic Medkova a Za Penzionem dostatečné stávajícími komunikacemi. Z hlediska odvolatelů je realizace stavebního záměru neúčelná a neúměrná s ohledem na zásah do jejich vlastnických práv. V námitkách uvedli, že se stavebním záměrem nesouhlasí dotčení sousedé, kteří budou samotnou stavbou zasaženi nejvíce a navíc v případě, kdy v rámci předběžného projednání není stavební záměr řádně zdůvodněn. Dále poukazují na nesoulad s českou technickou normou ČSN 73 6110 *Projektování místních komunikací* (dále jen „**ČSN 73 6110**“) ve vztahu k navrženému šířkovému uspořádání smíšenou stezkou pro chodce a na rozpor stavebního záměru z bezpečnostních principů, protože několik účastníků řízení by v případě jeho realizace mělo přímý vstup ze své zahrady na nově vzniklou smíšenou stezku, po níž se budou pohybovat cyklisté, a bude hrozit jejich vzájemný přímý střet.

Dne 2. 3. 2022 obdržel speciální stavební úřad do vedeného řízení rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice, Odboru stavebního ze dne 1. 3. 2022, č. j. MUMO-OSU/6428/22, kterým podle ust. § 25 odst. 6 písm. d) zákona o pozemních komunikacích bylo povoleno zvláštní užívání místní komunikace – chodníku na ulici Za Penzionem v Mohelnici k umístění kabelového vedení VO do tělesa této místní komunikace.

Na základě výše doloženého povolení dle ust. § 25 odst. 6 písm. d) zákona o pozemních komunikacích speciální stavební úřad opatřením ze dne 10. 3. 2022, č. j. MUMO-OSU/8587/22 účastníkům řízení opětovně sdělil, že nashromáždil veškeré podklady, které jsou dle jeho názoru potřebné a dostatečné pro vydání rozhodnutí ve věci a toto shromažďování ukončil, a že mají v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí, k čemuž jim stanovil lhůtu od 28. 3. 2022 do 1. 4. 2022. Této možnosti využila Ing. Olga Vrbová nahlédnutím do správního spisu dne 30. 3. 2022, kdy si pořídila vlastním záznamovým zařízením obrazovou kopii doplněného rozhodnutí o povolení zvláštního užívání místní komunikace.

Speciální stavební úřad následně vydal dne 6. 4. 2022 rozhodnutí pod sp. zn. OSU/7284/2021/Kall, č. j. MUMO-OSU/39742/21, kterým na základě žádosti stavebníka ze dne 14. 12. 2020 a projednání ve společném řízení byl podle ust. § 94p stavebního

zákona pod bodem I. schválen stavební záměr pod názvem „*Mohelnice, propojení ul. Medkova a Za Penzionem smíšenou stezkou*“ v rozsahu stavebních objektů SO 101 – Komunikace a zpevněné plochy a SO 104 – Veřejné osvětlení na pozemcích parc. č. 661 (zahrada), 662 (ostatní plocha), 697(ostatní plocha), 2520/12 (orná půda) a 2520/141 (orná půda) a pod bodem II. byly stanoveny podmínky pro umístění a provedení stavby.

Z popisu obsahu stavebního záměru z vydaného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že v rámci stavebního objektu SO 101 - Komunikace a zpevněné plochy „se jedná o řešení propojení ulic Medkova a Za Penzionem v Mohelnici a to jednak úpravou stávající místní komunikace (MK), která se nachází ve staničení km 0,000 00 až 0,044 53 a jednak nově umístěnou smíšenou stezkou pro chodce a cyklisty ve staničení km 0,044 53 až 0,149 94. Nově se smíšená stezka tedy umísťuje od staničení v km 0,044 53 stávající místní komunikace, na kterou bude navazovat a dále bude vedena přes oblast hromadného bydlení až do staničení km 0,111 68, kde se spojuje se stávajícím chodníkem, který je do stezky zahrnut. Konec trasy je v napojení stezky na chodník v ulici Za Penzionem v Mohelnici. Směrové vedení vychází z prostorové a výškopisné konfigurace terénu a z pozemkových nároků daného prostoru. Cyklostezka je vedena v úrovni okolního přílehlého terénu. Rekonstruovaná místní komunikace je navržena obousměrná s šířkou 3,00 m (+0,10 zapuštěný obrubník) a nově navázaná smíšená stezka je uvažována s šířkou 2,40 m (+0,10 zapuštěný obrubník). V cca km 0,044 53 až 0,049 03 dojde k lokálnímu zúžení na šířku 2,00 m v místě stávajícího stromu. Příčný sklon MK a stezky bude jednostranný 2,0 %. Stezka je navržena s povrchem z asfaltobetonu a to na části místní komunikace pro únosnost do 3,5 t, pokračuje přechodem pomocí signálního a varovného pásu ze slepecké zámkové dlažby v červené barvě a následného dláždění v provedení zámkové dlažby klasické, v barvě červené, v celkové délce 4,40 m a dále v provedení s asfaltobetonovým povrchem až do místa navázání na stávající chodník v km 0,149 94, kde bude opět proveden varovný a signální pás.“

Ke stavebnímu objektu SO 401 – Veřejné osvětlení je v popisu jeho obsahu ve výroku rozhodnutí uvedeno, že „Cyklostezka bude osvětlená za pomoci 3 ks LED svítidel na 5m žárově zinkovaných stožárech bez výložníků. Typ svítidel a stožáru odpovídá použitým typům v okolí stavby. Projekčně navazuje na PD z roku 2017 (Mohelnice, ul. Za Penzionem, veřejné osvětlení - (OÁZA LIVING Mohelnice). Napojení bude kabelem CYKY-J 4x16 mm² ze stávajícího stožáru VO, který byl zhotoven v rámci výše uvedené PD. Uložení kabelů bude v dvouplášťové chráničce ø 75 mm. Uložení kabelů bude ve volném terénu kolem cyklostezky ve výkopu 35x80 cm. Společně s kabelem bude v zemi uložen uzemňovací pásek FeZn 30x4mm. Následné spojení mezi stožárem a páskem FeZn 30x4mm bude provedeno za pomoci drátu FeZn ø10 mm a dvou ks svorek SR03 po celé kabelové trase VO.“

Součástí odůvodnění rozhodnutí je rovněž vypořádání se s podanými námitkami odvolatelů, kterým speciální stavební úřad na základě svého správního uvážení nevyhověl. Z odůvodnění vydaného rozhodnutí současně vyplývá, že speciální stavební úřad v průběhu řízení naplňoval povinnosti poučovací a uvědomovací, jako jedny ze základních zásad činnosti správních orgánů. Účastníci řízení byli předem informováni o postupu v řízení i o právech, které mohou uplatňovat, či povinnostech, jež s danými kroky souvisejí.

Proti vydanému rozhodnutí podali odvolatelé dne 2. 5. 2022 odvolání, kterým napadají vydané společné povolení v celém rozsahu, neboť společné povolení je nesprávné z důvodu jeho vydání v rozporu s právními předpisy. Odvolatelé uvádějí důvody pro podání odvolání, které je koncipováno do tří hlavních bodů odvolání - k zásahu do vlastnického práva, k neúčelnosti stavebního záměru a nesouladu s příslušnými

technickými normami, které jsou rozvedeny v jednotlivých podbodech, kde zdůvodňují, proč považují vypořádání jimi podaných námitek v průběhu řízení za nedostatečné (*volně shrnuto*).

V prvním odvolacím bodu odvolatelé napadají zásah do jejich vlastnických práv:

Ve svém odvolání odvolatelé poukazují na stav, že vydáním rozhodnutí speciální stavební úřad zasáhl do jejich vlastnického práva, a že současně svým postupem porušil některé ze základních zásad činnosti správních orgánů vyplývajících ze správního řádu a dalších právních předpisů. Poukazují na již uvedené v rámci svých námitek k znění ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého platí, že „*Každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb...*“, tzn., že vedené řízení podléhá zásadě šetrnosti. Odvolatelé proto dále uvádějí, že realizací stavebního záměru dojde k narušení jejich pohody bydlení s vymezením tohoto pojmu optikou judikatury Nejvyššího správního soudu ve smyslu jeho rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, ve kterém došlo k vymezení pojmu „*pohoda bydlení*“ a tvrdí, že se narušením této hodnoty speciální stavební úřad dostatečně nezabýval. Poukazují na to, že realizací stavebního záměru přímo kolem jejich zahrady, přestože podle odvolatelů bude tato nová smíšená stezka využívána sporadicky, bude narušen klid a soukromí v dané lokalitě a přijdou o možnost relaxovat na své zahradě. Odvolatelé a jejich sousedé si zakládají na klidu a soukromí, kterého se jim dosud dostává, a jakýkoli zásah do těchto statků vnímají velmi negativně.

Odvolatelé uvádí, že klid a soukromí nemovitosti určují hodnotu nemovitostí v jejich vlastnictví. Odvolatelé tak budou kráceni na svých vlastnických právech, neboť realizací stavebního záměru budou znehodnoceny nemovitosti v jejich vlastnictví a zaniknou důležité vlastnosti jejich pozemků, jako je absolutní klid a soukromí.

Dále odvolatelé uvádí, že speciální stavební úřad k otázce snížení hodnoty jejich nemovitostí a omezení jejich využitelnosti z důvodu snížení klidu a soukromí uvedl pouze to, že se odvolatelé proti tomuto měli bránit již dříve při pořizování a schvalování územního plánu, neboť ten dle speciálního stavebního úřadu umožňuje realizaci stavebního záměru. Tato argumentace je však dle odvolatelů lichá, neboť pozemky kolem jejich nemovitostí jsou zařazeny dle územního plánu města Mohelnice mezi plochy individuálního bydlení a mají sloužit primárně pro individuální bydlení v rodinných domech, a nikoliv pro stavbu smíšené stezky. Odvolatelé si tedy nemohli být dříve vědomi chystaného záměru a od první chvíle, kdy se o něm dozvěděli, tak činili veškeré možné kroky, aby realizaci zabránili. Přesto i v případě, kdyby účastníci řízení byli seznámeni s chystaným záměrem již dříve, tak by to nezbavovalo speciální stavební úřad povinnosti vypořádat se s těmito námitkami v rámci vedeného řízení. Tímto postupem speciální stavební úřad zatíží společné povolení vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.

Odvolatelé již ve svých námitkách a v odvolání namítají, že realizace stavebního záměru povede také ke zvýšení hluku, který bude způsoben jednak samotnou výstavbou stavebního záměru, ale i následným provozem na této komunikaci. Současně dojde k nárůstu světelného smogu v dané lokalitě, který bude způsoben veřejným osvětlením na dané stezce, které bude odvolatelům a dalším sousedům svítit přímo do jejich domu, a především v nočních hodinách bude velmi obtěžující. Zvláště, když se má jednat o osvětlení prostřednictvím LED světel, s nimiž je spojena řada negativních vlivů na lidské zdraví.

Odvolatelé uvádí, že s těmito námitkami se speciální stavební úřad vypořádal pouhým odkazem na podklady, ze kterých vychází, a to konkrétně na souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice a MěÚ Mohelnice. Dle odvolatelů není takové

vypořádání s námitkami účastníků vedeného řízení dostatečné a tím pádem je nepřezkoumatelné. Speciální stavební úřad se v rámci vedeného řízení musí sám aktivně zabývat námitkami účastníků, které směřují k narušení pohody bydlení. To jakým způsobem má konat speciální stavební úřad podle odvolatelů potvrzuje i rozsudek ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123 Nejvyššího správního soudu, v kterém uvedl, že „*pokud účastník územního řízení poukáže na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na pohodu bydlení, musí se stavební úřad těmito tvrzeními důkladně zabývat, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení.*“ Odvolatelé zde dále k vedení správního řízení podle stavebního zákona odkazují poznámkou pod čarou na další rozsudky Nejvyššího správního soudu např. rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37 a jeho právní větu II. nebo rozhodnutí ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007, kde odvolatelé poukazují, že podle rozhodnutí platí „*Námitku narušení pohody bydlení proto nelze považovat za námitku občanskoprávního charakteru, k jejímuž projednání by byl příslušný soud.*“

Odvolatelé již ve svých námitkách a následně i v podaném odvolání dále uvádějí, že speciální stavební úřad musí nadto postupovat v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. 1 As 1/2007, podle kterého s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2003, sp. zn. Rc 22 Cdo 572/2003 pak platí, že: „*v řízení podle stavebního zákona lze uplatnit všechny námitky vycházející z vlastnických práv k pozemkům a stavbám, tedy i námitky obsahově odpovídající § 127 odst. 1 ObčZ. Na rozdíl od tohoto ustanovení, které poskytuje ochranu proti imisím již nastalým, se v řízení podle stavebního zákona lze domáhat ochrany proti imisím hrozícím (budoucím, očekávaným). Dovolací soud opakovaně vyslovil názor, že o námitce budoucích imisí musí stavební úřad rozhodnout sám a nemůže s touto námitkou odkazovat účastníky na soud. (...)* To ovšem neznamená, že jde-li o zásahy do vlastnického práva, které - podle skutkového vyličení v žalobě - již nastaly a trvají, může soud odmítnout rozhodnutí o takovéto žalobě jen proto, že námitka poukazující na neoprávněné zásahy do vlastnického práva byla uplatněna v souvislosti s řízením před stavebním úřadem a její řešení by náleželo do pravomoci stavebního úřadu.“ Z uvedené judikatury vyplývá, že námitky směřující proti budoucímu (dosud nerealizovanému) stavu, např. proti budoucím imisím, jsou v kompetenci stavebních úřadů. Naopak námitky proti již existujícím zásahům (do vlastnického práva) náleží do pravomoci soudů.

Z výše uvedených důvodů mají odvolatelé za to, že speciální stavební úřad při vydání společného povolení pochybil, neboť se dostatečně nevypořádal se vznesenými námitkami proti stavebnímu záměru.

V druhém odvolacím bodu odvolatelé napadají neúčelovost stavebního záměru:

Zde odvolatelé uvádí shodně jak již v námitkách do vedeného řízení, že jsou si vědomi skutečnosti, že za určitých podmínek může tímto způsobem dojít k zásahu do jejich vlastnického práva ve veřejném zájmu. Takový zásah však musí být proporcionální s ohledem na účelovost daného stavebního záměru. Tato proporcionalita však v případě stavebního záměru splněna není.

Jak už odvolatelé několikrát avizovali v rámci předběžného projednání stavebního záměru a následně i v rámci podaných námitek do vedeného řízení, realizace stavebního záměru se dle jejich názoru jeví jako zcela neúčelná a nevhodná ve vztahu k veřejným prostředkům. Dle odvolatelů není potřeba budovat další propojení ulic Medkova a Za Penzionem, neboť tyto jsou již dostatečně propojeny cestou, která se nachází zhruba o 100 metrů níže, než má být realizován stavební záměr. Další spojení těchto ulic se přitom nachází zhruba o 200 metrů výše na ulici Družstevní, podél níž je rovněž vybudována cyklostezka, která vede od centra města k průmyslové zóně a dále pryč

z města.

Dále odvolatelé poukazují na to, že současné propojení ulic Medkova a za Penzionem je podle nich dostatečné. Podle odvolatelů jednoznačně nedochází na současném propojení k nějaké zvýšené dopravě a přetížení této komunikace, čemuž by realizace stavebního záměru měla odlehčit. Z toho důvodu se odvolatelům jeví jako neopodstatněná i argumentace speciálního stavebního úřadu, který se s námitkou neúčelovosti stavebního záměru snaží vypořádat stručnou argumentací spočívající ve snaze k omezení rizika zranění či úmrtí účastníků provozu. Odvolatelé uvádějí, že si jsou vědomi, že bezpečnost účastníků provozu by měla představovat prioritu při rozšiřování komunikační sítě. Přesto touto argumentací není možné argumentovat ve všech případech, zvláště v těch, kde se to nejeví jako opodstatněné. Tím, že provoz na současném propojení je velmi nízký a další propoj, který je na ulici Družstevní má oddělený pruh pro cyklisty a chodce, tak riziko nějakého zranění či úmrtí je téměř zanedbatelné. Taková argumentace speciálního stavebního úřadu tedy nemůže převážet nedostatečnou proporcionalitu stavebního záměru.

Navíc, přestože je dle speciálního stavebního úřadu realizace stavebního záměru odůvodněná, tak i přesto by s ohledem na povinnost nakládat s obecním majetkem účelově a hospodárně vyplývající z ust. § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, měl dostatečně ověřit účelovost stavebního záměru příslušnou studií. Vyhotovení příslušné studie, která by prokázala účelovost stavebního záměru, se jeví v tomto případě o to vhodnější, kdy s provedením stavebního záměru nesouhlasí dotčení sousedé, kteří budou samotnou stavbou zasaženi nejvíce, a navíc v případě, kdy není stavební záměr řádně zdůvodněn. Speciální stavební úřad v této věci vychází pouze ze svých předpokladů, kdy jednou tvrdí, že je nové propojení nutné a následně pak sám tvrdí, že bude využíváno minimálně. Odvolatelé mají tedy za to, že speciální stavební úřad nijak neprokazuje dostatečnou proporcionalitu stavebního záměru ve vztahu k zásahu do vlastnického práva odvolatelů.

V třetím odvolacím bodu odvolatelé napadají nesoulad s příslušnými technickými normami:

Odvolatelé dále upozorňují, že již v rámci podaných námitek do vedeného řízení vytkli stavebnímu záměru nesoulad s příslušnými technickými normami. Uvádějí, že dle čl. 10.1.2.9 ČSN 73 6110 představující českou technickou normu, kterou je potřeba se řídit při projektování místních komunikací, jsou všeobecně nevhodné pro budování stezky se smíšeným provozem cyklistů a chodců pozemní komunikace, které mj. mají šířku průchozího prostoru menší než 2,5 metru. Smíšená stezka, jež má být realizována v rámci stavebního záměru, přitom dle oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení má mít šířku 2,4 metrů a v jedné části dokonce dojde k jejímu lokálnímu zúžení na šířku 2 metrů. Dle odvolatelů tedy realizovaný stavební záměr nebude odpovídat relevantním technickým normám zajišťujícím bezpečnost a plynulost provozu.

Odvolatelé poukazují na to, že speciální stavební úřad ve vztahu k této námitce proti stavebnímu záměru uvedl, že v dané lokalitě předpokládá nízkou intenzitu provozu chodců a cyklistů a z toho důvodu může být šířka nižší. S tím odvolatelé souhlasí, ale k takovému snížení může dojít pouze v odůvodněných případech. Pod tím si účastníci řízení představují situaci, kdy je nezbytně nutné cyklostezku vybudovat a není možné ji vybudovat v jiných místech, což pro tento případ rozhodně neplatí. Současně svou argumentací v tomto bodě speciální stavební úřad dle odvolatelů sám potvrzuje důvodnost námitek spočívající v neúčelovosti realizace stavebního záměru. Pokud i sám speciální stavební úřad počítá, že stezka bude využívána pouze minimálně, tak tím sám nahlodává její účelovost.

Zároveň odvolatelé uvádí, že dle ČSN 73 6110 by smíšené stezky měly být projektovány s největší možnou mírou bezpečnosti a mělo by se předcházet veškerým rizikům možných střetů mezi cyklisty a chodci. Bezpečnostní principy návrhu cyklostezek a smíšených stezek musí sledovat a respektovat ochranu chodců zejména v prostoru křížení. Tato podmínka rovněž není v případě realizace stavebního záměru splněna, protože několik účastníků řízení by v případě realizace stavebního záměru mělo přímý vstup ze své zahrady na nově vzniklou smíšenou stezku, po níž se budou pohybovat cyklisti, a bude hrozit jejich přímý střet.

Na závěr svého odvolání odvolatelé uvádějí, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti proto navrhuji, aby krajský úřad společné povolení zrušil, a věc vrátil k dalšímu projednání speciálnímu stavebnímu úřadu.

Speciální stavební úřad opatřením ze dne 4. 5. 2022, č. j. MUMO-OSU/15961/22, v souladu s ust. § 86 odst. 2 správního řádu seznámil ostatní účastníky řízení s podaným odvoláním a současně jim dal možnost, aby se ve stanovené lhůtě k jeho obsahu vyjádřili. Této možnosti nikdo z účastníků nevyužil.

Vzhledem ke skutečnosti, že speciální stavební úřad zmíněnému odvolání nevyhověl, předal přípisem ze dne 31. 5. 2022 v souladu s ust. § 88 odst. 1 správního řádu spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu k přezkoumání a rozhodnutí v odvolacím řízení (krajskému úřadu doručeno dne 2. 6. 2022).

Krajský úřad se po obeznámení se spisem nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny formální podmínky umožňující napadené rozhodnutí na základě podaného odvolání přezkoumat. Tedy zda je podané odvolání v souladu s ust. § 83 odst. 1 správního řádu včasné, a zda bylo v souladu s ust. § 81 odst. 1 správního řádu podáno osobou k tomu oprávněnou.

Rozhodnutí bylo v souladu s ust. § 94m odst. 2 stavebního zákona doručováno formou veřejné vyhlášky. Účastníkům řízení podle ust. § 94k písm. e) se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech v řízení doručovaných veřejnou vyhláškou identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru. Písemnost byla na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje, vyvěšena po dobu 15 dnů, tj. od 6. 4. 2022 do 22. 4. 2022. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou (v souladu s ust. § 25 odst. 2 správního řádu), tj. dne 21. 4. 2022. Následující den počala běžet patnáctidenní lhůta na odvolání, jejíž poslední den připadl na pátek 6. 5. 2022. Dne 2. 5. 2022 bylo speciálnímu stavebnímu úřadu doručeno odvolání. Takto lze konstatovat, že odvolání bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě a jedná se o odvolání včasné.

Současně je odvolání přípustné, neboť bylo ve smyslu ust. § 81 odst. 1 správního řádu podáno zástupcem odvolatelů, kteří jsou účastníky řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu a podle ust. § 94k písm. e) stavebního zákona, tj. osobami, jejichž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno. V daném případě se jedná o vlastnické právo ve společném jmění odvolatelů k pozemkům parc. č. 669 a 670 včetně stavby rodinného domu č. pop. 677 stojícího na pozemku parc. č. 670 (dále též „**Nemovitosti**“), jež sousedí s pozemky, na nichž má být umístěn a proveden speciálním stavebním úřadem posuzovaný stavební záměr.

Přezkoumávání rozhodnutí v odvolacím řízení je upraveno ust. § 81 a následnými správního řádu, pokud zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Pokud správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, toto sám nezruší nebo nezmění, předá spis k přezkoumání napadeného rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu, kterým je nejbližší nadřízený

správní orgán. V případě rozhodnutí orgánu obce je odvolacím správním orgánem příslušný krajský úřad, jak vyplývá z ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona o krajích, pokud zákon nestanoví jinak.

Jak vyplývá z právní úpravy řádného opravného prostředku, odvolací správní orgán přezkoumává podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Pokud jde o věcnou správnost napadeného rozhodnutí, pak činí tento přezkum pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nad jejich rámec pak jen tehdy, pokud to vyžaduje veřejný zájem, neboť je povinností správních orgánů, tj. i orgánu odvolacího, ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu předpisů dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Přitom je odvolací správní orgán oprávněn věc posuzovat samostatně, jak po stránce právní, tak i po stránce skutkové, přičemž je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nemůže se tedy omezovat pouze na to, co tvrdí účastníci řízení a rovněž není závislý na zjištění a hodnocení správního orgánu prvního stupně.

Při přezkoumávání řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, je dále odvolací správní orgán povinen respektovat hledisko procesní ekonomie, tj. nepřihlížet k takovým vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho věcnou správnost. Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví, změní, popřípadě zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Neshledá-li odvolací správní orgán v přezkoumávaném rozhodnutí a ani v řízení, jež mu předcházelo, nedostatky takové povahy, že by rozhodnutí bylo nutné považovat za nezákonné nebo nesprávné, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

Vzhledem k tomu, že odvolání odvolatelů je odvoláním řádným, jak již krajský úřad předdeslal v předcházejících odstavcích, přezkoumal krajský úřad následně odvoláním napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu, přičemž vycházel z příslušného prvoinstančního správního spisu speciálního stavebního úřadu, a zjistil níže uvedené skutečnosti, které byly pro posouzení věci rozhodující.

Na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí, související spisové dokumentace a jejich porovnání se zákonnou úpravou, která se na jejich řešení vztahuje, nemůže krajský úřad než konstatovat, že se speciální stavební úřad při vedení předmětného řízení a vydání rozhodnutí - společného povolení, kterým schválil výše uvedený stavební záměr, dopustil pochybení, z důvodů kterých byl krajský úřad nucen napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit speciálnímu stavebnímu úřadu k novému projednání. Vlastní přezkum rozhodnutí speciálního stavebního úřadu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč speciální stavební úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Námitky podaného odvolání ve svém důsledku vyvolaly pochybnosti o řádném posouzení stavebního záměru speciálním stavebním úřadem, na základě kterých krajský úřad shledal vady, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

K jednotlivým pochybením při přezkoumávání souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a které ve svém důsledku zapříčiňují jeho vydání v rozporu se stavebním zákonem a správním řádem, krajský úřad uvádí následující:

Stavební úřad je povinen před vydáním společného povolení směřujícího k umístění

a povolení záměru v území posoudit soulad záměru s požadavky ust. § 94o stavebního zákona, tedy je povinen vyhodnotit, zda žadatel průkazným způsobem vyhověl požadavkům daným zákonem. Podle ust. § 94o odst. 1 stavebního zákona stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zda je v souladu s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, zda je v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. Dále podle odst. 2 uvedeného ustanovení stavební úřad ověří zejména, zda je dokumentace úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu a zda je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem a podle odst. 3 uvedeného ustanovení stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby. Současně podle ust. § 94p odst. 2 stavebního zákona není-li stavební záměr v souladu s požadavky uvedenými v § 94o, stavební úřad žádost zamítne.

Stavební úřad je tak při posouzení umístění a povolení záměru povinen vyhodnotit, zda žadatel průkazným způsobem vyhověl požadavkům daným nejen stavebním zákonem, ale i jeho prováděcích vyhlášek. Významný okruh otázek, které jsou určující pro posouzení žádosti o vydání společného povolení stavebního záměru stavby pozemní komunikace, představují obecné požadavky na využívání území, obecné technické požadavky na stavby, a obecné technické požadavky na bezbariérové užívání stavby stanovené prováděcími právními předpisy ke stavebnímu zákonu.

Krajský úřad zde doplňuje, že společné povolení je povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje na vymezeném a určeném stavebním pozemku (§ 2 odst. 1 písm. b) SZ). Společné územní a stavební řízení nahrazuje dvě samostatná řízení, a to územní řízení a stavební řízení. Při posuzování stavebního záměru ve společném řízení musí stavební úřad zkoumat otázky, které jsou předmětem posuzování jak v územním řízení, tak ve stavebním řízení. Základní hlediska, podle kterých stavební úřad posuzuje podanou žádost, proto integrují kritéria stanovená v ust. § 90 a § 111 stavebního zákona. Pokud jde o základní obsah společného povolení, základní stanovené požadavky vychází z požadavků kladených na obsah územního rozhodnutí (§ 92 SZ) a současně na obsah stavebního povolení (§ 115 SZ). Společné řízení vede úřad příslušný k povolení stavby, který záměr posoudí jak z hledisek jeho umístění, tak i povolení.

Zásadní pochybení napadeného rozhodnutí a celého řízení bylo zjištěno ve skutečnosti, že speciální stavební úřad předmětný stavební záměr schválil, aniž by se ve vedeném řízení a následně v rozhodnutí řádně zabýval a posoudil stavební záměr stavby pozemní komunikace, a aniž by byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Speciální stavební úřad ve svém odůvodnění výroku rozhodnutí ve vztahu k požadavkům daných v ust. § 94o odst. 1 stavebního zákona pro posuzování záměru ve společném řízení, uvedl na str. 14 v části odůvodnění „*že posoudil stavební záměr ve společném řízení podle ust. § 94j až 94p stavebního zákona, a zjistil, že jejím uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy*“ a dále uvedl na str. 15, že „*Navrhovaná stavba je v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména pak s obecnými požadavky na využívání území dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., v platném znění, a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, stavby splňuje technické požadavky na staveb, je navržena*

tak, že splňuje požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu, požární odolnost, ochranu zdraví osob, zdravých životních podmínek a životního prostředí, bezpečnosti při užívání.“

Pro umístění záměru je nejdůležitější posouzení splnění požadavků vyplývajících z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška č. 501/2006 Sb.**“), což je prováděcí vyhláška, která stanovuje obecné požadavky na využívání území pro vymezování pozemků a realizaci nezbytných opatření při umísťování staveb na pozemcích, jako je například řešení odstavných a parkovacích stání, řešení odpadů, vsakování a odvádění dešťových vod atd. Současně tato vyhláška řeší i základní podmínky a kritéria pro umísťování staveb na pozemcích, včetně nezbytných odstupů staveb. Speciální stavební úřad se ve svém přezkumu souladu umístění dané stavby pozemní komunikace s požadavky vyplývajícími z vyhlášky č. 501/2006 Sb. a vztahujícími se k předmětnému stavebnímu záměru blíže zabýval pouze při svém odůvodnění vznesených námitek odvolatelů k umístění stavebního záměru v úseku souběhu komunikace podél hranice s jejich Nemovitostí. Speciální stavební úřad zde posuzoval vzdálenosti umístění stavby od hranice pozemku parc. č. 669, kdy zjistil, že „*hranice staveniště bude po dobu výstavby od hranice soukromého pozemku ve vzdálenosti cca 3,25 m a vlastní přílehlá hrana stavby cyklostezky je umístěna ve vzdálenosti cca 4,5 m.*“ Dále zde uvedl, že „*v místě části navrhované smíšené stezky je v současné době „polní cesta“ se štěrkovou úpravou, která je v místě v rohu s pozemky parc. č. 668 a 669 k.ú. Mohelnice ukončena jako slepá komunikace s prostorem na otáčení (obrátištěm).*“ Speciální stavební úřad na základě výše uvedeného vyvodil, že stavba smíšené stezky svým umístěním splňuje odstupové vzdálenosti, které jsou dány vyhláškou č. 501/2006 Sb. pro odstup stavby od hranic se sousedním pozemkem, odstup mezi stavbami a odstup od komunikace.

Krajský úřad k posuzování vzdáleností staveb mez sebou a od hranic pozemků musí poznamenat, že vyhláška č. 501/2006 Sb. ve svém ust. § 25 uvádí vzdálenosti mezi domy, tedy přiznává zvýšenou ochranu soukromí obytným místnostem, tedy uzavřeným prostorům, kde se největší měrou odehrává soukromý a rodinný život osob. Z popsanych důvodů je v odstavci druhém a čtvrtém předmětného ustanovení zakotven specifický odstup staveb pro případ, že se v protilehlých stěnách staveb nacházejí okna obytných místností. Dále podle odst. 7 uvedeného ustanovení platí, že vzdálenost průčelí budov, v nichž jsou okna obytných místností, musí být nejméně 3 m od okraje vozovky silnice nebo místní komunikace. U stavebního záměru však není zřejmé, jak bylo splnění odstupových vzdáleností dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. speciálním stavebním úřadem myšleno pro takovéto vymezení pozemků a umístění posuzovaného stavebního záměru na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území, které je obecným požadavkem na vymezování a využívání pozemků v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území ve smyslu ust. § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Vlastní úvahu ohledně hranice Nemovitosti a odstupů navrženého stavebního záměru ani jiné hodnocení toho, z jakého důvodu stavba vyhovuje odstupové vzdálenosti od hranice pozemků ve smyslu ust. § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nenabídl.

Současně krajský úřad zjistil, že při posouzení záměru se speciální stavební úřad nijak nezabýval obecným požadavkem na umísťování staveb vyplývajícím z ust. § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle kterého připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přílehlých pozemních komunikacích. Podle uvedení speciálního stavebního úřadu v části odůvodnění námitek k umístění stavby je stávající nezpevněná komunikace na pozemku parc. č. 662 ukončena jako slepá s prostorem pro otáčení (obrátištěm). Tím, že na tuto část

komunikace bude v prodloužení navazovat nově stezka pro chodce a cyklisty, mění se navrženým stavebním záměrem stávající dopravní připojení sousední nemovitosti pozemku parc. č. 668 s návazností na pozemek parc. č. 666 se stavbou rodinného domu Medkova č. 679/23. Speciální stavební úřad nijak nereflektoval na ověření, zda takto změněné připojení sousední nemovitosti (v koordinační situaci C.002 vyznačené místo dle legendy zelenou barvou jako vjezd a zároveň prostor pro otáčení) na nově řešenou průběžnou komunikaci s provozem cyklistů, bude splňovat podmínky rozhledu pro rozhodnutí najet na komunikaci či splňovat rozhled cyklisty pro zastavení, zejména při couvání vozidel z tohoto prostoru „*obratíště*“ a kdy je po směru staničení komunikace vlevo stávající strom.

Dále musí krajský úřad vytknout speciálnímu stavebnímu úřadu, že se při svém přezkumu stavebního záměru nijak nezabýval požadavkem na posouzení veřejného prostranství ve smyslu ust. § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení platí, že nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek rodinného domu, je 8 m. Při jednosměrném provozu lze tuto šířku snížit až na 6,5 m. Podle identifikace stavebního záměru stavebníkem v žádosti o vydání společného povolení stavební záměr řeší propojení ulic Medkova a Za Penzionem jednat úpravou místní komunikace a jednak novou smíšenou stezkou pro chodce a cyklisty. Dále z přílohy projektové dokumentace části B. Souhrnná technická zpráva, v uvedení o celkové koncepci řešení stavby pod bodem B.2.1 písm. a) vyplývá, že se má jednat z části o změnu dokončené stavby pro pojižděnou část do 3,5 t v délce 44,53 m (úprava MK) - a z části má jít o novou stavbu v délce 105,41 m (smíšená stezka). Se zjištěním řádného skutkového stavu při posuzování stavebního záměru na základě předložené projektové dokumentace stavebníkem souvisí i ověření, o jakou kategorii pozemní komunikace ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích se v případě upravovaného úseku pro pojižděnou část má jednat, tj. zda se v daném případě jedná o stávající místní komunikaci ve smyslu ust. § 3 zákona o pozemních komunikacích. Současně z předložené projektové dokumentace, jak z textových příloh či výkresů, není jednoznačně patrné o jakou stavební úpravu/změnu se u stávající stavby místní komunikace má jednat, resp. zda se dá hovořit o stávající komunikaci jako o stavbě. K jednoznačnosti skutkového stavu v určení, o jakou změnu stavby pozemní komunikace se má v daném úseku staničení 0,000 – 0,044 53 komunikace na pozemku parc. č. 662 připojené k místní komunikaci ul. Medkova, nepřispívá ani samotná projektová dokumentace. Z textové části souhrnné technické zprávy a technické zprávy stavebního objektu SO 101 vyplývá pouze to, že dojde k úpravě místní komunikace a je zde uvedena konstrukční skladba v celkové tl. 420 mm. Ve výkresu č. 003 Vzorové příčné řezy části D. Dokumentace objektů SO 101 je stávající stav pozemní komunikace označen s nezpevněným povrchem a těleso komunikace je vyznačeno graficky jako kompletní nová stavba. I sám speciální stavební úřad ve svém odůvodnění uvedl, že se zde v současné době nachází „*polní cesta*“ se šterkovou úpravou. Tomuto stavu by odpovídal stav komunikace dohledatelný nahlédnutím prostřednictvím veřejně přístupné mapové aplikace na webových stránkách <https://mapy.cz/> nebo i na <https://www.google.com/maps> – vyjeté koleje na pozemku se šterkovou úpravou. Je nutné, aby na tento skutkový stav speciální stavební úřad reagoval, a to zvláště i za situace, kdy přiložené souhlasné závazné stanovisko silničního správního úřadu pro posuzovaný stavební záměr podle ust. § 10 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích na základě žádosti o dopravní připojení k místní komunikaci ul. Medkova vydané dne 1. 11. 2021 pod č. j. MUMO-OSU/33702/21, bylo mimo jiné k povolení a provedení pouze nového připojení pozemku parc. č. 662, ve smyslu výše uvedeného jako připojení sousední nemovitosti sjezdem k místní komunikaci – ul. Medkova v Mohelnici na pozemku parc. č. 697.

Dále speciální stavební úřad nijak blíže nerozvedl své posouzení k požadavku danému na vymezení stavebního pozemku tak, aby na něm bylo vyřešeno hospodaření se srážkovými vodami ve smyslu ust. § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., kdy v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl na str. 15, že „*dešťové vody ze smíšené stezky budou svedeny do vsaku do okolního terénu.*“ Z přílohy projektové dokumentace části B. Souhrnná technická zpráva, v uvedení o základní bilanci stavby pod bodem B.2.1 písm. h) vyplývá, že stávající prostor produkuje množství dešťových vod, jejichž rozsah se realizací stavebních úprav a stavby nezmění a tato voda bude z cyklostezky svedena na okraj komunikace a odtud do přilehlého terénu, resp. dle bodu 3 části B.2.6, že dešťové vody budou odvedeny podélným a příčným sklonem do volného terénu. Dále z technické zprávy objektu SO 101 pod bodem F. Režim povrchových a podzemních vod vyplývá, že zpevněné plochy budou příčným sklonem odvodněny do přilehlých zelených ploch. Z projektové dokumentace tak vyplývá, že vsakování srážkové vody je navrženo jako vsakování z povrchu terénu plošné přes půdní profil – humusovou vrstvu. Z odůvodnění speciálního stavebního úřadu však není zřejmé posouzení výše uvedeného požadavku na likvidaci srážkových vod na vymezeném stavebním pozemku, kterým je nařízeno, že veškeré dešťové srážky musí být vsáknuty na pozemku, na kterém stavba stojí. Úsek pojížděné komunikace do 3,5 t na pozemku parc. č. 662, v současnosti u stávající dopravní cesty s nestmelenou (propustnou) krytovou vrstvou, má být nahrazen krytem s asfaltobetonu v příčném sklonu k sousednímu pozemku parc. č. 658 ve vzdálenosti okraje zpevnění komunikace 0,420 m (viz Vzorový řez č. 1 - 0,010 47 km) od drátěného oplocení bez podezdívky tohoto sousedního pozemku.

Obdobné lze uvést k posouzení speciálního stavebního úřadu, že projektová dokumentace stavby splňuje obecné technické požadavky na stavby, zde stavby pozemní komunikace vyplývající z příslušných ustanovení části páté vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška č. 104/1997 Sb.**“), ve vztahu k jejímu dopravně technickému řešení, v návaznosti na ust. § 16 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích, které kromě odůvodnění vznesených námitek k nesouladu s příslušnými technickými normami při jeho posouzení šířkového uspořádání komunikace pro chodce a cyklisty ve smyslu ČSN 73 6110 taktéž odůvodnění rozhodnutí nijak blíže neobsahuje. Speciální stavební úřad v řízení nijak neposoudil stavební záměr pozemní komunikace ve smyslu obecných technických požadavků na komunikace dle příslušných ustanovení vyhlášky č. 104/1997 Sb. vztahujících se např. na návrhové prvky a kategorie (§ 17), na směrové a výškové řešení (§18) a zejména na příčné uspořádání na úsecích mezi křižovatkami (§19) v návaznosti na bližší údaje uvedené v ČSN 73 6110 pro šířky jízdních pruhů v termínech názvosloví pozemních komunikací pro skladební prvky komunikací, jako je např. prostor místní komunikace, název a označení skladebního prvku a jeho šířky, bezpečnostní odstup a současně v případě stavby, která bude využívána cyklisty, na navazující technický předpis TP 179 Navrhování komunikací pro cyklisty.

Speciální stavební úřad se při svém posouzení žádosti o vydání společného povolení předmětného stavebního záměru místní komunikace nezabýval v uceleném úseku jejím rozdílným užitím silniční dopravy, a to jako komunikace v části s přístupem provozu silničních motorových vozidel a v části komunikace s vyloučeným přístupem motorové dopravy, určené pro provoz chodců nebo cyklistů. Krajský úřad v daném případě posuzovaného stavebního záměru u změny dokončené stavby, úpravy místní komunikace pro pojížděnou část do 3,5 t v délce 44,53 m, postrádá zásadní posouzení speciálního stavebního úřadu ohledně požadavku na zajištění šířky pro vzájemné míjení jízdních kol a osobních vozidel při respektování šířkového uspořádání komunikace

dle ČSN 73 6110 podél obruby nebo souběžného jízdního pruhu při průjezdu míjejícího vozidla.

Podle ust. § 16 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích platí, že prováděcí předpis vymezí, pro které stavební úpravy dálnice, silnice a místní komunikace prováděné na silničním pozemku postačí místo stavebního povolení ohlášení speciálnímu stavebnímu úřadu a pro které udržovací práce není třeba ani toto ohlášení. Prováděcí předpis dále stanoví obecné technické požadavky pro stavbu dálnice, silnice a místní komunikace. Krajský úřad z předložené projektové dokumentace např. zjistil, že příčný sklon nové vozovky komunikace je jednostranný 2% (viz Vzorový řez č. 1 - 0,010 47 km). Příčné uspořádání na úsecích mezi křižovatkami pozemních komunikací řeší ust. § 19 vyhlášky č. 104/1997 Sb. Podle odst. 6 uvedeného ustanovení platí, že *„základní příčný sklon vozovky na nově budovaných úsecích musí být nejméně 2,5 %, na rekonstruovaných úsecích nejméně 2 %. Podrobnější informace k úsekům, kde se mění příčný sklon střechovitý na jednostranný, a k ustanovením odstavců 2 až 5 obsahují doporučené ČSN 73 6101 a ČSN 73 6110.“* Uvedený požadavek na výstavbu pozemních komunikací koresponduje s uvedením článku 9.5.1 ČSN 73 6110 *Projektování místních komunikací* pro příčné sklony, kdy *„základní příčný sklon jízdních pruhů v přímé i v obloucích, pokud nevyžadují sklon větší, se bez ohledu na druh krytu stanoví zpravidla 2,5 %. Příčný sklon 2,0 % se může použít jen v odůvodněných případech při rekonstrukcích“*. Přezkoumáním jednotlivých příloh posuzované projektové dokumentace krajský úřad zjistil, že u schváleného stavebního záměru řešené pozemní komunikace, kdy není bez důvodných pochybností zjištěno u posuzovaného stavebního záměru v úseku pojižděné komunikace do 3,5 t na pozemku parc. č. 662, o jakou změnu dokončené stavby se jedná, je navržen příčný sklon vozovky v hodnotě 2 %, ke kterému se speciální stavební úřad nevyjádřil.

K zjištění skutkového stavu k navrhované změně komunikace na pozemku parc. č. 662 musí krajský úřad poznamenat, že podle ust. § 16 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích platí, že *„Pokud v tomto zákoně není stanoveno jinak, platí pro územní, stavební a společné územní a stavební řízení stavby dálnice, silnice, místní komunikace nebo veřejně přístupné účelové komunikace zvláštní předpisy o územním plánování a stavebním řádu a nejsou dotčeny předpisy o ochraně životního prostředí.“* Z uvedeného ustanovení vyplývá, podle jakých právních požadavků a procesních pravidel by měl speciální stavební úřad věc posoudit. V první řadě je třeba vždy nahlédnout do prováděcí vyhlášky č. 104/1997 Sb., která v příslušných ustanoveních obsahuje zvláštní právní úpravu pro stavby veřejně přístupných pozemních komunikací k vymezení pojmů jako je stavba, oprava a údržba staveb pozemních komunikací. Teprve nenajde-li speciální stavební úřad zde odpověď na určitou otázku, použije se obecný předpis, tedy stavební zákon.

K otázce posouzení stavebního záměru krajský úřad v návaznosti na dokumentaci jako základní podklad posouzení záměru uvádí, že po posouzení předložené žádosti a dokumentace, která řeší stavební záměr stavby pozemní komunikace v jednom stavebním objektu bez bližšího možného členění na skupiny objektů podle zásad A.2 Členění stavby na objekty a technická a technologická zařízení přílohy č. 11 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „**vyhláška č. 499/2006 Sb.**“), nelze určit, která konkrétní část stavebního záměru pozemní komunikace podléhá požadavku na umístění v území nebo je pouze stavební úpravou, nevyžadující územní rozhodnutí, resp. v terminologii staveb pozemních komunikací vyžadují povolení nebo opatření pro rekonstrukci či údržbu stavby pozemní komunikace a její součástí.

Současně, kdy pod bodem B.2.6 Základní charakteristika objektů v posuzované souhrnné technické zprávě na str. 10 z popisu současného stavu nic nevyplývá, kdy dále u popisu navrženého řešení pozemní komunikace, u kterého má být uveden výčet a označení jednotlivých pozemních komunikací stavby, je uvedeno označení a název dvou řešených stavebních objektů, a z popisu základní charakteristiky příslušných pozemních komunikací, jako je kategorie, třída, návrhová kategorie nebo funkční skupina a typ příčného uspořádání, parametry a zdůvodnění trasy, je uvedeno k celému stavebnímu objektu SO 101, že: „*Jedná se o rekonstrukci účelové komunikace nové místní obslužné komunikace MO funkční skupiny D2.*“, nevyplývají údaje ke stávající komunikaci v začátku úseku zařazené ve smyslu zákona o pozemních komunikacích jako místní komunikace, její třídy či funkční skupiny. O skutečnosti, že by u stávající komunikaci mělo jít o místní komunikaci, je v souhrnné technické zprávě zmíněno ještě pod bodem B.2.8 Požární bezpečnostní řešení, že šířka místní komunikace zůstane zachována a zpevněním dojde ke zlepšení jízdních vlastností. I výše uvedená charakteristika popisu pozemních komunikací v rámci navrženého stavebního záměru jako celku, se krajskému úřadu nejeví jako odpovídající k určení, o jako stavbu pozemní komunikace se ve smyslu zákona o pozemních komunikacích a současně podle stavebního zákona má v rámci vedeného řízení jednat. K uvedené funkční podskupině D2 navržené místní komunikace podle výše uvedeného v projektové dokumentaci musí krajský úřad uvést, že dle ČSN 73 6110 k definici rozdělení místních komunikací na funkční skupiny dle čl. 5.1.2, se má jednat o komunikaci nepřístupnou silničním motorovým vozidlům, což je v rozporu s deklarovaným úsekem v části s pojezdem pro únosnost do 3,5 t v délce 44,53 m. Omezení pro silniční motorová vozidla je dle předložené dokumentace navrženo až pro navazující část navržené místní komunikace – stezku pro chodce a cyklisty, jež odpovídá deklarované funkční podskupině D2 s požadovaným vyloučením, nebo přísným omezením přístupu motorových vozidel.

Krajský úřad musí na tomto místě doplnit, že jak z předložené projektové dokumentace či její dokladové části, natož z posuzovaného rozhodnutí, není ke komunikaci na pozemku parc. č. 662 kde má dojít k její změně, ani uveden její vypovídající stávající stavební stav ve smyslu ust. § 26 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Stavebním stavem dálnice, silnice nebo místní komunikace se rozumí jejich kvalita, stupeň opotřebení povrchu, podélné nebo příčné vlny, výtluky, které nelze odstranit běžnou údržbou, únosnost vozovky, krajnic, mostů a mostních objektů a vybavení pozemní komunikace součástmi a příslušenstvím. Jakkoliv definici pojmu „*stavební stav*“ dle výše uvedeného vztahuje zákon o pozemních komunikacích pouze k dálnicím, silnicím a místním komunikacím, dá se využít pro popis stavebních vlastností jakékoliv pozemní komunikace. Obecně lze jednotlivé znaky, které dohromady tvoří stavební stav pozemní komunikace, charakterizovat tak, že jde o parametry, které vypovídají o pozemní komunikaci jakožto stavbě ve smyslu stavebních předpisů.

Krajský úřad na základě výše uvedeného shrnuje, že speciální stavební úřad ve vedeném společném územním a stavebním řízení musí mít bez pochybností ujasněno, o jaké případné stavbě pozemní komunikace a o jaké její změně v rámci posuzovaného stavebního záměru v celém jeho úseku rozhoduje.

K splnění obecných technických požadavků zabezpečující bezbariérové užívání staveb, u předmětného stavebního záměru pro stavby pozemních komunikací a veřejných prostranství, které jsou dané ust. § 4 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb (dále jen „**vyhláška č. 398/2009 Sb.**“), speciální stavební úřad v odůvodnění na základě svého posouzení uvedl, že objekt vyhovuje pro bezbariérové užívání a dále, že předložená projektová dokumentace má předpoklady vyhovět bezbariérovému přístupu. Krajský úřad musí

k danému posouzení v odůvodnění na základě svého přezkumu odvolacího spisu uvést, že pro ověření dodržení obecných technických požadavků zabezpečujících bezbariérové užívání staveb stanovené uvedenou vyhláškou, je nutné především vycházet z předložené projektové dokumentace.

V textové příloze části B. Souhrnná technická zpráva, část B.2.4 Bezbariérové užívání stavby je uvedeno, že stavba bude splňovat požadavky vyhlášky č. 398/2009 Sb. V technické zprávě části D. Dokumentace stavebních objektů pro stavební objekt SO 101 pod bodem K. Řešení přístupu a užívání veřejně přístupných komunikací a ploch souvisejících se staveništěm osobami s omezenou schopností pohybu nebo orientace je uvedeno, že se jedná o stavbu, která bude sloužit veřejnosti, proto v řešeném prostoru lze předpokládat pohyb osob s omezenou schopností pohybu a orientace, a že stavba bude splňovat požadavky vyhlášky č. 398/2009 Sb. Ke konkrétnímu dopravně technickému řešení stavebního záměru je zde uvedeno, že „*Místa, kde bude snížen obrubník na méně než + 8 cm bude proveden varovný pás šířky 0,4 m, podélný sklon chodníku bude max. 8,0 % a příčný sklon max. 2,0%.*“ Z ocitování požadavků zásad řešení užívání staveb pro osoby s omezenou schopností pohybu a pro osoby se zrakovým postižením, kdy se v technických zprávách uvádí, že stavba bude splňovat požadavky vyhlášky č. 398/2009 Sb. a obecné požadavky na výšku obruby, podélného a příčného sklonu „*chodníku*“, bez konkrétní vazby na řešený stavební záměr, nijak nevyplývá nic o souladu projektové dokumentace s konkrétním technickým řešením daného stavebního záměru, jako je např. ukončení smíšené stezky při jejím připojení k vozovce komunikaci v ul. Za Penzionem v místě stávajícího chodníku, který je jako podélný v souběhu s plochou komunikace, oddělen od její vozovky zvýšenou obrubou (viz nahlédnutí na webové stránce <https://mapy.cz/>). Krajský úřad současně ze situace výkresu č. 001 části D.1/101 u smíšené stezky v km 0,14709 až 0,14994 v místě protnutí a úpravy stávajícího chodníku v délce 2,85 m nezjistil žádné grafické vyznačení sklonových poměrů pro překonání výškových úrovní mezi smíšenou stezkou a vozovkou komunikace, na kterou se, jak krajský úřad předpokládá, pro její řádné užívání zejména cyklisty má připojit bezbariérově. Navíc z podélného profilu výkresu č. 002 části D.1/101 jsou výškové kóty stávajícího stavu terénu - zde stávajícího chodníku a kóty nivelety řešené stavby smíšené stezky v konci úseku shodné s výškovou hodnotou 266.96 m n.m. Z uvedeného vyplývá, že stezka pro chodce a cyklisty by měla být ukončena na úrovni stávající obruby vozovky navazující komunikace. Z výše uvedeného zjištění k navrženému řešení musí krajský úřad uvést pochybnost, jakým způsobem pro navržené řešení speciální stavební úřad vyhodnotil soulad dokumentace zejména s přílohou č. 2 k vyhlášce č. 398/2009 Sb. Krajský úřad jen doplňuje k popisu stavebního záměru ve výroku rozhodnutí o provedení varovného a signálního pásu, že dokumentací dle koordinační situace u smíšené stezky na jejím začátku a konci řeší ve dvou případech samostatně pouze jen varovný pás, byť v legendě objektů u navržených povrchů je u příslušné grafické značky uveden popis - signální a varovný pás ze zámkové dlažby červené s pravidelnými výstupky.

Z výše uvedeného nelze speciálnímu stavebnímu úřadu přisvědčit řádné provedení posouzení souladu stavebního záměru s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, ve smyslu ust. § 94o odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Při posuzování záměru to znamená, aby umísťovaná stavba nenarušila užívání staveb a zařízení ve svém okolí a nesnížila kvalitu prostředí souvisejícího území a nezvýšila dopravní zátěž v území. O žádosti stavebníka o vydání společného povolení stavby komunikace na pozemcích uvedených ve výroku rozhodnutí musí speciální stavební úřad rozhodnout na základě zjištění skutkového stavu, o němž nebudou dány důvodné pochybnosti, a to v souladu se všemi zákonnými požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích vyhlášek. Speciální stavební úřad tak neprovedl řádné posouzení umístění

stavby v rámci vedeného společného územního a stavebního řízení. Řešení ochrany práv a právem chráněných zájmů účastníků při umísťování staveb je otázkou, která musí být vyřešena primárně již ve fázi jejich umístění.

K prokázání souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem ve smyslu ust. § 94o odst. 1 písm. b) stavebního zákona byla do vedeného řízení doložena stavebníkem stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, která musí podle ust. § 94l odst. 2 písm. c) stavebního zákona doložit stavebník k žádosti o vydání územního rozhodnutí, kdy tyta stanoviska speciální stavební úřad jmenovitě uvedl v odůvodnění rozhodnutí a jejich podmínky zapracoval do výrokové části rozhodnutí.

K posouzení souladu záměru se zvláštními zákony na základě stanovisek dotčených orgánů je v odůvodnění při vypořádání uplatněných námitek do řízení uvedení speciálního stavebního úřadu k přípustnosti záměru na řešených pozemcích z hlediska územní plánovací dokumentace, na základě závazného stanoviska orgánu územního plánování podle ust. § 96b stavebního zákona. Jelikož od 1. 1. 2018 mohou umísťovat stavby i jiné než obecné stavební úřady, bylo plnění úkolů územního plánování, s výjimkou některých méně důležitých staveb, z hlediska zajištění koordinace jednotného využití území, svěřeno orgánům územního plánování. Speciální stavební úřad tak odkazuje soulad stavebního záměru doložením souhlasného závazného stanoviska Městského úřadu Mohelnice, Odboru stavebního úřadu jako úřadu územního plánování pod č. j. MUMO-OSU/33017/21 ze dne 1. 11. 2021. Dále se v odůvodnění při vypořádání námitek s imisemi způsobenými při vlastní realizaci stavby a jejím užíváním - ke zvýšení hluku, nárůstu světelného smogu realizací nového veřejného osvětlení, bezpečnosti účastníků provozu, odkazoval na podkladová souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů - Krajské hygienické stanice, Městského úřadu Mohelnice, Odboru životního prostředí, jako orgánu ochrany životního prostředí a Policie České republiky. V odůvodnění dále speciální stavební úřad odkázal při dotčení zemědělského půdního fondu na souhlas k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (ZPF) vydaný závazným stanoviskem Městského úřadu Mohelnice, Odboru životního prostředí pod č. j. MUMO-ŽP/32268/21 ze dne 21. 11. 2021. V případě posouzení stavebního záměru speciální stavební úřad tak zhodnotil, že předložené podklady vyhovují požadavkům závazných stanovisek dotčených orgánů, že uskutečněním nebo užíváním stavebního záměru nejsou ohroženy zájmy chráněné zvláštními zákony, že stavba splňuje požadavky zdravých životních podmínek a životního prostředí a bezpečnosti při užívání. Doložená souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů, resp. vyjádření, z kterých speciální stavební úřad vycházel při posuzování stavebního záměru a v odůvodnění jmenovitě uvedl, jím byly zkoordinovány a podmínky z nich vyplývající zahrnul do podmínek vydaného rozhodnutí.

Pochybení však krajský úřad zjistil ve skutečnosti, že speciální stavební úřad vydal rozhodnutí, kterým schválil stavební záměr, přičemž ve výroku neuvedl všechny podmínky vyplývající ze stanovisek příslušných dotčených správních orgánů, obsažené v závazných stanoviscích vydaných k tomuto stavebnímu záměru. Jedná se o neuvedení podmínek ze závazného stanoviska – souhlasu k trvalému odnětí půdy ze ZPF, vydaného příslušným správním orgánem Městského úřadu Mohelnice, Odborem životního prostředí ze dne 21. 11. 2021 pod č. j. MUMO-ŽP/32268/21. Dále nebyly převzaty podmínky ze závazného stanoviska pro umístění veřejného osvětlení vydaného podle ust. § 94j odst. 2 stavebního zákona Městským úřadem Mohelnice Odborem stavebního úřadu ze dne 20. 10. 2021 pod č. j. MUMO-OSU/33635/21 a ze závazného stanoviska příslušného silničního správního úřadu za účelem propojení místních komunikací smíšenou stezkou

podle ust. § 10 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích Městským úřadem Mohelnice, Odborem stavebního úřadu ze dne 1. 11. 2021 pod č. j. MUMO-OSU/33702/21. Z odůvodnění rozhodnutí taktéž není zřejmé, jak se speciální stavební úřad vypořádal s podmínkami, za kterých vydal souhlasné závazné stanovisko Městský úřad Mohelnice, Odbor stavebního úřadu – úsek silničního hospodářství ze dne 19. 10. 2021 pod č. j. MUMO-OSU/31482/2021 jako příslušný silniční správní úřad.

Podle ust. § 149 odst. 1, 2 správního řádu, závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. V rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 A 17/2015-87 Městský soud v Praze uzavřel, že *„Nerespektuje-li stavební úřad při vymezování podmínek pro umístění stavby závazné stanovisko dotčeného orgánu, postupuje v rozporu s § 149 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Je povinností odvolacího stavebního úřadu, aby v souladu s § 89 odst. 2 větou první téhož zákona přezkoumal i bez uplatněné odvolací námítky soulad rozhodnutí prvního stupně s právními předpisy, a tedy i rozpor mezi podmínkami stanovenými v závazném stanovisku a v rozhodnutí stavebního úřadu. Pokud tak neučiní, zatíží řízení podstatnou vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť závazné stanovisko dotčeného orgánu není respektováno.“* Z citovaného ust. § 149 odst. 1 správního řádu bezpochyby vyplývá, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Z této zcela jednoznačné dikce je zřejmé, že rozhodující správní orgán musí při vydávání rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem respektovat závazné stanovisko; v projednávané věci to tedy znamená, že speciální stavební úřad byl povinen bezezbytku respektovat obsah závazných stanovisek a podmínky v nich stanovené jednoduše převzít do výrokové části svého rozhodnutí. Podmíněnost rozhodnutí závazným stanoviskem je zdůrazněna v odst. 4 citovaného ustanovení, podle kterého jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Tímto je jasně zdůrazněno, že rozhodující správní orgán je vskutku závazným stanoviskem vázán. Vzhledem k tomu, že krajský úřad rozhodnutí speciálního stavebního úřadu ruší a věc vrací k novému projednání, uvedené pochybení v nepřevzetí podmínek ze závazných stanovisek, které nebyly ze strany speciálního stavebního úřadu do napadeného rozhodnutí do odvoláním napadeného rozhodnutí převzaty, nenapravoval.

Dále krajský úřad zjistil, přestože sám speciální stavební úřad při odůvodnění námítky z hlediska bezpečnosti účastníků silničního provozu na str. 13 odkazuje *„na závazné stanovisko Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje“* s odkazem, že je v něm obsažen i požadavek na osvětlení smíšené stezky dle příslušných technických norem, že se s tímto požadavkem nijak nevypořádal. Policie České republiky, Dopravní inspektorát územního odboru Šumperk, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje je podle ust. § 16 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích ve vedeném společném územním a stavebním řízení dotčeným orgánem příslušným k uplatnění stanoviska k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci. Ve smyslu společných ustanovení § 44 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích však vydané podkladové stanovisko Policie České republiky pro vydání rozhodnutí ve smyslu stavebního zákona, není vydáváno jako závazné stanovisko, ale pouze jako prosté stanovisko. Policie České republiky vydalo dne 6. 10. 2021 pod č. j. KRPM-117369-1/ČJ-2021-140906, kdy svůj souhlas podmiňovali podmínkami. První podmínkou, že v rámci osvětlení při rekonstrukci dotčených ploch pozemních komunikací požadují splnění požadavků dle příslušných ČSN CEN/TR 13201-1, ČSN EN 13201 a technických

kvalitativních podmínek staveb pozemních komunikací TKP 15 Osvětlení pozemních komunikací. Z odůvodnění speciálního stavebního úřadu nevyplyvá, zda je tomuto požadavku vyhověno předloženou projektovou dokumentací stavebního objektu SO 401 Veřejné osvětlení uvedením o zpracovaných výpočtech a jejich důsledcích pro navrhované řešení jako např. zařazení pozemní komunikace do třídy osvětlení, které se stanovují na základě parametrů dané PK, podmínek, které na ni převládají. Dle technické normy ČSN/TR 13201 - 1 je potřeba danou PK nejprve zařadit do tzv. třídy osvětlení a pro ověření správnosti navrženého svítidla se použijí světelně technické výpočty dle kapitoly 7.2.3 uvedené v ČSN EN 13201 - 3 pomocí výpočtových programů, které na základě parametrů PK, charakteristice vyzařování svítidla, výšce jeho umístění a dalších hodnot, nasimulují budoucí stav veřejného osvětlení. Správnost návrhu lze pak následně reálně změřit pomocí luxmetrů a jasoměrů postupy, které stanovuje zmiňovaná norma. Druhá podmínka ze stanoviska Policie České republiky se vztahovala ke splnění požadavku k užívání stavebního záměru, a to k předložení aktuálního návrhu umístění dopravního značení k řádnému odsouhlasení před vydáním kolaudačního souhlasu, kterou však speciální stavební úřad neuvedl ve výroku rozhodnutí.

Z výše uvedeného tak nelze speciálnímu stavebnímu úřadu přisvědčit ani řádné provedení posouzení souladu stavebního záměru s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, ve smyslu ust. § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona.

K ověření stavebníkem doložené dokumentace na její úplnost, přehlednost, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu ve smyslu ust. § 94o odst. 2 písm. a) stavebního zákona, kdy stavební úřad musí posoudit, zda stavebníkem doložená dokumentace je kompletní a zpracována dle požadavků pro obsah a rozsah dokumentace pro vydání společného povolení ve smyslu příslušné přílohy č. 8 až 11 ust. § 1d vyhlášky č. 499/2006 Sb., speciální stavební úřad uvedl, že žádost o společné povolení byla doložena projektovou dokumentací pro společné povolení a byla zpracována projektantem, tzn. osobou oprávněnou ve smyslu § 158 stavebního zákona k vybraným činnostem ve výstavbě podle autorizačního zákona, zde ověřenou autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby. Krajský úřad ověřil, že předložená projektová dokumentace je zpracována oprávněnou osobou v rozsahu a obsahu dokumentace pro vydání společného povolení stavby dálnice, silnice, místní komunikace a veřejné účelové komunikace, jak je stanoveno v příloze č. 11 k této vyhlášce, která stanoví rozsah a obsah dokumentace pro vydání společného povolení stavby dálnice, silnice, místní komunikace a veřejné účelové komunikace. Projektová dokumentace obsahuje části A až D a současně k ní byla přiložena dokladová část. Část D byla zpracována pro výše dva uvedené stavební soubory SO 101 a SO 401 v rozsahu jednotlivých částí. Krajský úřad při svém přezkumu ověřením, zda je dokumentace úplná a přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, kromě již výše uvedených nedostatků při posuzování souladu dle ust. § 94o odst. 1 písm. a) a c) stavebního zákona, zjistil ještě následující pochybení či nepřesnosti.

Součástí dokumentace části C Situační výkresy je koordinační situační výkres, který má obsahovat podle písm. k) okótované odstupy staveb od trvalých objektů nebo vlastnických hranic pozemku. K danému požadavku a stanovených požadavků na obsahové náležitosti společného povolení ve smyslu ust. § 13a odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů na umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb, speciální stavební úřad

pod podmínkou č. 1 pro umístění a provedení stavby stanovil, že: „*Stavba bude umístěna ..., v souladu s ověřenou dokumentací, která obsahuje koordinační situaci číslo 002 v měřítku 1:250 se zákresem požadovaného umístění stavby s jejím zakótováním a vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména na okolní pozemky a stavby na nich.*“ Dle zjištění krajského úřadu se na daném výkrese nacházejí pouze kóty šířek navrženého stavebního záměru a vyznačení délek jednotlivých částí pozemní komunikace ve směru dle jejího staničení. Žádné zakótování vzdáleností stavebního záměru k hranicím sousedních pozemků koordinační situace neobsahuje.

Při posouzení zda dle přeložené projektové dokumentaci řešící stavbu místní komunikace obsluhné MO funkční skupiny D2 v úseku jejího staničení 0,000 – 0,044 53 jako komunikace bez chodníku s provozem všech účastníků provozu ve společném prostoru jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, nelze bez bližšího jednoznačně určit dodržení bezpečnostního odstupu, který řeší nezbytný odstup dopravního pruhu určitého druhu od dopravního pruhu odlišného druhu nebo od pevné překážky. Tyto hodnoty udává tabulka 4 ČSN 73 6110, kdy bezpečnostní odstup mezi jízdním pruhem nebo pásu a pevné překážky je 0,50 m. Dále platí, že bezpečnostní odstup k pevné překážce, k přidruženému dopravnímu prostoru a k pruhu pro chodce se ve stísněných podmínkách a při návrhové/dovolené rychlosti ≤ 30 km/h snižuje na 0,25 m. Pro typy příčného uspořádání s nezpevněnou krajnicí platí vždy 0,50 m (nejmenší šířka nezpevněné krajnice). Stožáry veřejného osvětlení se vždy považují za pevnou překážku. Do/nad tohoto prostoru se nesmí osazovat ani do něho zasahovat žádná zařízení ani překážky kromě svodidel. Podle výkresu vzorové příčné řezy č. D 003 je dle řezu č. 1 ve staničení km 0,010 47 (*charakteristické řezy pro zobrazení začlenění tělesa pozemní komunikace do terénu v charakteristických místech vzhledem k rozsahu náročnosti posuzované stavby nejsou součástí dokumentace*) je okraj zpevnění komunikace 0,420 m od drátěného oplocení sousedního pozemku. Současně z posuzované dokumentace vyplývá, že úsek ve staničení 0,000 – 0,044 53 je u této komunikace nižšího dopravního významu vlevo staničení řešen se zvýšenou obrubou a vpravo staničení řešen bez obruby. Jelikož z dokumentace stavebního objektu SO 401 přílohy situace 1:500 výkresu č. D.1.4-2 z tabulky údajů k uložení stožáru vyplývá, že rozměr betonového základu má být o půdorysném rozměru 600 mm, není při umístění stožáru VO v prostoru mezi navrženou komunikací na pozemku parc. č. 662 a stávajícím oplocením pozemku parc. č. 658 bez bližšího zřejmé, zda bude dodržen požadavek na bezpečnostní odstup ve smyslu dodržení obecných technických požadavků na komunikace, jak již bylo výše uvedeno k posouzení stavebního záměru ve smyslu vyhlášky č. 104/1997 Sb.

Z přílohy projektové dokumentace části B. Souhrnná technická zpráva, v uvedení na požadavky asanace, demolice, kácení dřevin pod bodem B.1 Popis území stavby písm. h) vyplývá, že stavba nemá požadavky na asanace ani demolice, pouze během stavby dojde ke kácení 9 ks dřevin, které nepodléhají povolení a tomuto odpovídá i zakreslení kácení stromů 4 ks + 5 ks v koordinační situaci výkres č. 002. Taktéž by se dalo v tomto duchu hovořit o posouzení speciálního stavebního úřadu při jeho odůvodnění záměru, že stavba si nevyžádá kácení dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Přesto v části ochrany okolí staveniště a požadavky na související sanace, demolice, kácení dřevin pod bodem B.6 Zásady organizace výstavby písm. e) je uvedeno, že stavba nemá požadavky na asanace ani demolice a současně, že stavba nemá požadavky na kácení dřevin. I kdyby uvedení bodu bodem B.6 mělo být vztaženo na širší okolí stavby v rámci řešeného staveniště, není v dokumentaci vyspecifikováno o jaké dřeviny při jejich kácení v počtu 9 ks se má jednat a zda splňují požadavek zákona o ochraně přírody a krajiny, kdy povolení orgánu ochrany přírody není třeba pro kácení dřevin se stanovenou velikostí.

Krajský úřad ještě musí upozornit na nepřesnost v uvedení na str. 19 části B Souhrnné technické zprávy na závěr bodu k) Zásady bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na staveništi, kde je uvedeno „*Užívání stavby po jejím dokončení se řídí vyhláškou č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.*“, že tato vyhláška byla zrušena již k 1. 1. 2016 a nahrazena vyhláškou č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Z výše uvedeného tak ani v tomto případě nelze speciálnímu stavebnímu úřadu plně přisvědčit řádné provedení ověření splnění požadavku, že dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, ve smyslu ust. § 94o odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

Vzhledem k tomu, že v rámci společného řízení se stavba současně umísťuje i povoluje, musí stavební úřad souhrnně zkoumat požadavky dle ust. § 94o odst. 3 stavebního zákona k ověření účinků budoucího užívání stavby. Krajský úřad připomíná, že ve společném územním a stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů a stavební zákon v ust. § 76 odst. 2 stanoví, že „*každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb*“. Stavby musí být navrhovány a provedeny tak, aby neohrožovaly život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, zdravé životní podmínky jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovaly životní prostředí nad limity obsažené v jiných právních předpisech. Krajský úřad na základě výše uvedeného zhodnotil, že z předloženého správního spisu nejde dostatečně přezkoumat rozhodnutí, kterým bylo vydáno společné povolení stavby, protože speciální stavební úřad ve svém předmětném rozhodnutí dostatečně nezdůvodnil, na základě čeho si dovodil, že stavba svým provozováním nenaruší užívání staveb a zařízení ve svém okolí.

Krajský úřad na základě výše uvedeného musí zhodnotit odůvodnění výroku tohoto rozhodnutí jako celkově nedostatečné. Vyhodnocení souladu záměru s jednotlivými kritérii je jádrem odůvodnění společného povolení ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou zejména důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Odůvodnění je tak shrnutím všech zjištěných skutečností, odůvodňující výrok rozhodnutí. Aby správní orgán těmto svým povinnostem dostál, musí nejdříve vylíčit podstatu věci a poté provést rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. Přitom musí reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení. Pak správní orgán uvede závěry o tom, které skutečnosti jsou vzaty za nepochybně zjištěné, posoudí jejich právní význam a vysloví úsudek o předmětu řízení. Napadené rozhodnutí je stíženo nepřezkoumatelností, když neobsahuje odůvodnění výroku rozhodnutí, ve kterém by byly uvedeny úvahy, kterými se speciální stavební úřad řídil při hodnocení doložených podkladů pro vydání rozhodnutí a výkladu stavebního zákona pro vydání společného povolení podle ust. § 94o stavebního zákona. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažoval o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. V odůvodnění nejsou obsaženy dostatečné úvahy speciálního stavebního úřadu o tom,

jak ke svým závěrům dospěl a na základě jakých skutečností stavební úřad rozhodoval, kdy za úvahy nelze považovat pouhé citace příslušných zákonných ustanovení a tvrzení o jejich splnění. Pouhé konstatování, že stavba těmto požadavkům vyhovuje, je zcela nedostatečné.

Z rozhodnutí správního orgánu tak musí být mimo jiné patrné, „proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“

Krajský úřad proto dále zkoumal, zda speciální stavební úřad v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal námitky, které odvolatelé uplatnili v průběhu řízení, a shledal, že tomu nebylo u všech námitek, a to z důvodu výše uvedeného řádného neposouzení stavebního záměru. Vzhledem ke skutečnosti, že na podané námitky v řízení s odkazem reagují odvolatelé námitkami uplatněnými v odvolání, zabýval se jimi krajský úřad, jak vyplývá z následného níže uvedeného sdělení k námitkám v odůvodnění tohoto rozhodnutí, mimo již výše uvedené zjištěné vady.

Podle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. V tomto ustanovení je v obecné rovině vyjádřena tzv. zásada materiální pravdy, tedy zásada vztahující se k určení rozsahu (a způsobu), v jakém (a jakým) správní orgán zjišťuje skutečnosti, které jsou nutné pro provedení úkonu v určité věci, nejčastěji pro vydání rozhodnutí. Obecně podle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplyvá-li ze zákona (tedy ze správního řádu nebo z jiného zákona) něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu úkonem v souladu s požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání v rozhodování správního úřadu.

Na základě výše uvedeného pak nelze krajským úřadem než konstatovat, že skutkový stav, který vzal speciální stavební úřad za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Tím, že speciální stavební úřad nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, postupoval tak v rozporu s ust. § 3 správního řádu, tj. se zásadou materiální pravdy. Je tak v daném případě nutné konstatovat, že při svém rozhodování nepostupoval tak, aby byl úkon v souladu s požadavky obsaženými v ust. § 2 správního řádu, tj. že rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Zjištěné vady způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a jsou důvodem pro jeho zrušení a vrácení věci k novému projednání.

Posouzení námitek odvolání proti vydanému společnému povolení:

K námitkám odvolatelů uplatněných v odvolání, které reagovaly na vypořádání s námitkami, jež podali do vedeného společného řízení, krajský úřad po přezkoumání rozhodných skutečností zjistil, že speciální stavební úřad se v odůvodnění rozhodnutí zabýval podanými námitkami v rámci vedení společného řízení. Odvolatelé toto vypořádání však neshledali jako dostatečné a výslovně proti němu také směřují své odvolací námitky v podaném odvolání.

Současně vzhledem k požadavku na řádné odůvodnění, bez ohledu na to, zda se krajský úřad ztotožňuje či nikoliv s důvody odůvodnění námitek speciálního stavebního úřadu

v napadeném rozhodnutí a k podaným námitkám v odvolání proti společnému povolení, musí krajský úřad sdělit následující.

Podle ust. § 94n odst. 3 stavebního zákona může osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek.

Jak z výše uvedeného posuzování uplatňování námitek ve smyslu ust. 94n odst. 3 stavebního zákona vyplývá, účastník společného územního a stavebního řízení může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru v rozsahu, jakým je jeho právo, jehož je namítající účastník řízení nositelem, přímo dotčeno. Jen takové námitky, které mají, popřípadě alespoň ve vztahu k předmětu řízení mohou mít reálnou souvislost k právům účastníka řízení, k jeho nemovitému majetku, popřípadě jinému břemeni vázajícímu na nemovitostech, jsou kvalifikovanými námitkami, o kterých lze v daném řízení rozhodovat. Pro úspěšnost věcné námitky je tak rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka, odvislá na skutkových okolnostech konkrétního případu, na rozdíl od případu, kdy pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva.

Podle ust. § 94n odst. 4 stavebního zákona posoudí stavební úřad námitky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. O námitce občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.

Jak již je výše jednou uvedeno, ve společném územním a stavebním řízení stavební úřad posoudí stavební záměr ve smyslu ust. § 94o stavebního zákona z hlediska, zda je v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zda je v souladu s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem a zda je v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. Dále speciální stavební úřad ověří zejména, zda připojená dokumentace k žádosti o vydání společného povolení je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu a zda je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem. Stavební úřad rovněž podle uvedeného ustanovení ověří účinky budoucího užívání stavby. V tomto smyslu pak krajský úřad přistoupil k přezkoumávání podaných námitek odvolatelů.

K námitce na nedostatečné vypořádání zásahu do vlastnického práva (narušení pohody bydlení) odvolatelů krajský úřad k namítaným skutečnostem, jak v námitkách uplatněných v průběhu vedeného řízení, tak v podaném odvolání, týkajících se nesprávného posouzení předmětného stavebního záměru, zejména vzhledem k jeho umístění v území a také jeho vlivu na Nemovitosti odvolatelů, rozporu záměru s požadavky na kvalitu prostředí a bydlení, k omezení využitelnosti Nemovitostí v jejich vlastnictví narušením klidu a soukromí, uvádí, že se jedná o nedostatky vydaného rozhodnutí, kdy speciální stavební úřad předmětný stavební záměr neposoudil řádně

a odůvodnitelným způsobem v souladu s ust. § 94o stavebního zákona, a to zejména s ohledem na řešení dotčené pozemní komunikace v sousedství Nemovitosti odvolatelů, kterou ve výroku ani nedefinoval v členění její kategorie pozemních komunikací podle ust. § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, a na základě svého neodůvodněného posouzení schválil stavební záměr. Tím se také nemohl dostatečně vypořádat s námitkami týkajícími se požadavků na umístování staveb dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., na ovlivnění Nemovitosti odvolatelů, a tím postupoval v rozporu s platnými právními předpisy. Takovéto posouzení včetně řádného odůvodnění musí nejprve zcela dostatečně a přezkoumatelně provést speciální stavební úřad ve svém rozhodnutí. V obecné rovině je nutné konstatovat, že speciální stavební úřad se může řádně vypořádat s námitkami účastníků teprve tehdy, když zjistí takový stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti, což v řízení o žádosti mimo jiné předpokládá, že žadatel předloží všechny zákonem stanovené podklady, splňující požadavky na jejich obsah a rozsah.

Z námitek odvolatelů přitom vyplývá, že jejich vlastnická práva mohou být společným povolením přímo dotčena. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25 (veškerá uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), *„účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat...“* (k tomu též srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 As 397/2019-103, či ze dne 7. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, č. 1787/2009 Sb. NSS). Ačkoliv se uváděné rozsudky výslovně týkají územního řízení, vzhledem k povaze společného řízení jako společného územního a stavebního řízení jsou aplikovatelné i v posuzované věci. Odvolatelé namítali dotčení jejich vlastnických práv z důvodu narušení klidu a soukromí v dané lokalitě, ke ztrátě možnosti relaxace na jejich zahradě, ke zvýšení hluku jednak při vlastní výstavbě a následně i vlastním provozem na řešené komunikaci, k nárůstu světelného smogu způsobený veřejným osvětlením, jenž bude svítit přímo do jejich domu s negativním vlivem LED svítidel na lidské zdraví, znehodnocení nemovitostí v jejich vlastnictví. Speciální stavební úřad byl povinen tyto námitky dostatečně věcně projednat, což ovšem neučinil.

Daný typ námitek je přitom soukromoprávní povahy, kdy imise vychází z úpravy zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně ust. § 1013 uvedeného zákona. Stavební úřad je ovšem i navzdory jejich povaze povinen se s nimi v souladu s ust. § 94n odst. 4 stavebního zákona vypořádat. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 – 40, uvedl následující: *„Správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. „na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil*

umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě a vyplývá to i z výše citované odborné literatury, že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska. V první řadě se nabízí aplikovat analogicky výše citovaný § 1013 občanského zákoníku, byť ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující (tj. reálně působící), nikoliv na emise budoucí (tj. jen předpokládané). Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy a nikoliv obecný soud, aby na základě námítky uplatněné v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 občanského zákoníku výslovně zapovídá. Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2006 č. j. 2 As 44/2005 - 116, č. 850/2006 Sb. NSS.).“

Současně z judikatury vyplývá, že obtěžování imisemi je jedním z činitelů, které představují součást pojmu kvalita prostředí. Jak soud vyložil např. v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS (tento rozsudek se sice zabýval pojmem „*pohoda bydlení*“ obsaženým v dříve platných právních předpisech, jak však dovodila judikatura, zde vyslovené závěry jsou aplikovatelné i na pojem kvality prostředí ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb., srov. rozsudek ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 174/2016-20), pohodou bydlení se rozumí souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 61/2007 – 51, vymezil kritérium rozhodné pro posouzení, zda došlo, či nedošlo k zásahu do pohody bydlení. Dle výše citovaného rozsudku je rozhodným kritériem pro určení intenzity těchto účinků na okolí tzv. „*přípustná míra*“, kterou, jak vyplývá z judikatury zejména Nejvyššího soudu, je třeba rozumět míru přípustnou podle právních předpisů včetně ustanovení občanského zákoníku (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794 Soubor rozhodnutí NS, sv. 11).

Podle rozsudku ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 – 52 kritériem pro posouzení přípustné míry ve výše nastíněné oblasti je pak v souladu s dikcí občanského zákoníku a v jeho intencích „*míra přiměřená poměrům*“. Toto kritérium již na rozdíl od „*přípustné míry*“ dle vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu *nelze přímo opřít*

o žádnou technickou normu, jde tedy vlastně o neurčitý právní pojem, což v případě námitek vznesených ve stavebním řízení de facto znamená nutnost posuzování námitek tohoto typu vždy ad hoc, případ od případu v rámci správního uvážení stavebního úřadu. Dle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu totiž platí, že „překračují-li imise míru přiměřenou poměrům, překračují vždy zároveň i přípustnou míru“

Speciální stavební úřad se proto v souladu s výše uvedeným měl nejprve pokusit vyřešit rozpor odvolatelů se stavebníkem (k tomu srov. též ust. § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad mj. posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s výsledkem řešení rozporů), popř. námitku následně posoudit z hlediska veřejného práva a v případě, že není v rozporu s veřejným právem, si o ní učinit úsudek (viz ust. § 94n odst. 4 stavebního zákona; k tomu blíže také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 As 134/2015-48, či ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 68/2016-34, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl mj. následující: „Měřítkem posouzení budoucích imisí přitom nejsou jen obecné technické předpisy, ale také soukromoprávní úprava sousedských práv, dle které bylo jak za dřívější, tak současné právní úpravy třeba zvážit, zda imise nezasahují do práv sousedů nad míru přiměřenou místním poměrům (srovnej § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který je relevantní pro projednávanou věc). I z toho požadavku správní soudy konstantně vychází (kromě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS, na který odkazovali žalobci i krajský soud, srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006 – 83, ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 – 145, ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013 – 40, publ. pod č. 2968/2014 Sb. NSS, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 33/2013 – 58, a mnohé další). Je přitom nasnadě, že míra přiměřená místním poměrům nemusí odpovídat limitům, které pro přípustnost imisí stanovují veřejnoprávní předpisy. Krajský soud proto stěžovateli opodstatněně vytkl, že námitky žalobců neposuzoval dostatečně; měl se zabývat také soukromoprávní stránkou věci a námitky hodnotit optikou § 1013 občanského zákoníku.“).

Při posouzení samotného zásahu do pohody bydlení, nyní do obsahově shodného pojmu kvality prostředí, z posuzovaného spisu v první řadě nevyplývá, že by se speciální stavební úřad v dané věci pokusil o vypořádání námitek mezi odvolateli a stavebníkem a vycházel pouze z doložených dokladů k žádosti o vydání společného povolení a přiložené projektové dokumentace. Při vypořádání námítka týkající se hluku v předmětném rozhodnutí speciální stavební úřad vycházel ze závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje ze dne 21. 10. 2021 pod č. j. KHSOC/47672/2021/SU/HOK, kdy hluk bude vznikat až jejím budoucím užíváním. K uvedenému závaznému stanovisku krajské hygienické stanice je však nutné uvést, že toto stanovisko bylo vydáno před podáním námítka odvolatelů a k dané námítce se také nijak konkrétně nevyjadřuje. Obdobné lze konstatovat i u posouzení speciálního stavebního úřadu k imisím způsobených v průběhu realizace stavby a budoucím užíváním stavby s jeho odkazem na Krajskou hygienickou stanici a MěÚ Mohelnice, Odbor životního prostředí.

Vypořádání námitek odvolatelů je nedostatečné i z hlediska požadavku stanoveného v ust. § 94o odst. 3 stavebního zákona, kdy speciální stavební úřad ve vztahu k námítce odvolatelů na budoucí užívání smíšené stezky kolem jejich zahrady dostatečně neověřil účinky budoucího užívání stavby na okolní pozemky a stavby, přičemž uvedl že „Pokud mají účastníci řízení obavy z hluku majícího původ v lidských projevech, tyto se nepovažují za hluk z pohledu stavebního práva. Nejsou spojeny se stavbou, ale pouze s jejími budoucími uživateli. Zda budou účastníci pěšího a cyklistického pohybu na cyklostezce hluchí, nemůže speciální stavební úřad v tomto řízení předjímat. Tato

otázka by pak případně musela být řešena občanskoprávním soudem.“

K uvedenému krajský úřad uvádí, že správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě kvalita prostředí zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na kvalitu prostředí je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na kvalitu prostředí nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality a lze dovodit, že zachování pohody bydlení je jedním z územně technických požadavků stavebního zákona, zde požadavků na vymezení a využívání pozemků dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. při posuzování kvality prostředí a hodnoty území. Nejde zde o zasahování do vlastnických práv, ale o hodnocení celkové územně technické situace (byť částečně i ze subjektivního pohledu dané lokality). Námitku narušení kvality prostředí proto nelze považovat za námitku občanskoprávního charakteru, k jejímuž projednání by byl příslušný soud (viz rozsudek Nejvyšší správní soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007-104).

Při vypořádání oprávněnosti námítky v otázce soukromí, kdy odvolatelé poukazují u své zahrady na ztrátu její funkčnosti jako klidové zóny sloužící k rekreaci a odpočinku, tj. na kvalitu prostředí, odkazuje speciální stavební úřad na jím provedené zjištění o splnění odstupových vzdáleností staveb ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. a současně o souladu s územně plánovací dokumentací, jako jediný nástroj který má speciální stavební úřad pro posouzení oprávněnosti u této námítky s odkazem, že je pak na odvolatelích, aby si chránili své soukromí sami např. použitím záclon, závěsů, výsadbou zeleně apod. Speciální stavební úřad dále k danému posouzení uvedl, že v zastavěné části obce je nemožné dosáhnout úplného soukromí a možnost pohledu do zahrady na sousedních pozemcích nepředstavuje míru obtěžování, které by převyšovalo míru přiměřenou poměrům a je tedy přípustné s poukázáním, že tento názor je již stabilně zastáván soudy a doplněním jako příklad na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 20/2011-131 ze dne 30. 4. 2012. K přílehavosti citovaných rozsudků je však nutné uvést, že ve většině případů posuzovaných uvedených rozsudků se jednalo o možné pohledy z oken při poměřování vzdáleností budov mezi sebou a k hranicím pozemků.

Z hlediska kvality prostředí je nutné posuzovat i budoucí užívání stavby se všemi externalitami na okolí, že by u zahrady odvolatelů v sousedství užíváním smíšené společné stezky pro cyklisty a chodce, byť i sporadickým provozem, došlo k narušení a klidu a soukromí a dle jejich vnímání ke ztrátě možnosti relaxace na jejich zahradě. Speciální stavební úřad může při posuzování pohody bydlení vycházet pouze z předpokladů vlivů umísťované stavby, které v podstatné míře jistě vycházejí z technických podmínek zřejmých z dokumentace. Nelze ovšem tvrdit, že závěr o narušení pohody bydlení bude mít vždy podklady v důkazech. Vyhodnocení kvality prostředí musí vzít v úvahu nejen stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, ale musí vycházet i z poměrů v daném území, z posouzení jeho stávajícího i předpokládaného využití, ze znalosti poměrů v místě i z obecných poznatků o provozu určitých staveb, zde stavby pozemní komunikace. Uvedené posouzení speciálního stavebního úřadu ovšem z hlediska možných negativních vlivů na pozemek odvolatelů z hlediska změn v kvalitě prostředí vložením stavebním záměrem řešené pozemní komunikace do daného území a jejím budoucím užíváním, nemůže postačovat.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že otázka budoucích imisí a tím pádem přiměřenosti zásahu stavebním záměrem v sousedství Nemovitosti odvolatelů je otázkou, kterou se speciální stavební úřad k námitce odvolatelů v rámci vedeného

společného územního a stavebního řízení musí zabývat a se kterou se musí v řízení v případě schválení stavebního záměru řádně vypořádat.

K odůvodnění vzniku světelného smogu musí krajský úřad uvést, že závěry správního orgánu nadto musejí být přezkoumatelné. To znamená, že z nich musí být patrné vymezení zásahu do práv odvolatelů i jeho hodnocení jak bude, resp. nebude dotčena či porušena kvalita prostředí. Nepostačuje pouhý údaj o vzdálenosti pozemků osoby, která se domáhá ochrany kvality prostředí při dotčení jejího vlastnického práva k sousednímu pozemku nebo stavby na něm, bez konkrétního vysvětlení, proč k dotčení tohoto zájmu nemůže výsledným rozhodnutím dojít.

Po přezkoumání dané věci odvolací námitku v souhrnné podání pod tímto bodem k porušení zásady zachování kvality prostředí, ji krajský úřad shledal jako důvodnou.

K námitce na nedostatečné vypořádání snížení hodnoty Nemovitostí odvolatelů a omezení jejich využitelnosti a tím i nepřiměřené újmy na jejich právech, krajský úřad uvádí, že se s ní speciální stavební úřad vypořádal na str. 12 svého rozhodnutí, kde konstatoval, že *„měli svá práva hájit včas, tedy již při pořizování a schvalování územního plánu. Stavební úřad je povinen posoudit, zda je stavba v souladu s územně plánovací dokumentací a současně s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy. Pokud jsou tyto požadavky splněny, není možné pouze na základě tvrzeného snížení hodnoty nemovitosti a ztráty klidu a soukromí žádost zamítnout. V tomto duchu také rozhodují soudy. Jedná se např. o rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 56/2011-133 ze dne 14. 7. 2011 nebo sp. zn. 7 As 13/2010-14 ze dne 12. 3. 2010.“* Současně se zde speciální stavební úřad odkázal na vydané souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování o souladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací. Jak z výše uvedeného vyplývá, speciální stavební úřad svoji úvahu opřel o judikaturu, kterou však blíže k projednávanému skutkovému stavu nerozvedl.

Na projednávanou věc je plně aplikovatelný uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, vycházející z unesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaného pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Není přitom rozhodné, že v citovaném rozsudku bylo předmětem soudního přezkumu územní rozhodnutí o umístění stavby, zatímco v nyní projednávaném případě se jedná o společné povolení. Podstatou rozsudku je totiž právní názor, podle něž má-li vlastník nemovitosti za to, že by určité využití okolního území (např. zástavbou určitého charakteru) mohlo způsobit snížení hodnoty jeho nemovitostí, musí si svá práva střežit včas, tj. již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace, a snažit se tak zasadit o takovou formu zástavby, kterou považuje pro sebe za přijatelnou. V rámci územního řízení – a stejně tak i v rámci společného územního a stavebního řízení – je sice stavební úřad oprávněn a povinen posoudit námitku snížení tržní ceny sousedních nemovitostí, avšak činí tak jen z pozice nástrojů stavebního zákona, tedy zejména z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 56/2011-133, k tomu s odkazem na výše uvedené usnesení rozšířeného senátu dodal, že *„má-li žalobce snížení ceny své nemovitosti za jednoznačné („zřejmě každému odborníkovi na první pohled“), může se domáhat náhrady mimo rámec územního plánování a řízení o dodatečném povolení stavby na základě přímé aplikace čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod za přiměřeného užití § 102 stavebního zákona, včetně ustanovení o subjektech povinných k výplatě náhrad, o lhůtách a procedurách k jejich poskytnutí a o soudní ochraně v občanském soudním řízení.“* Uvedené závěry lze vztáhnout i na věc

nyní projednávanou. Tvrzení odvolatelů o lichosti učiněného závěru speciálního stavebního úřadu napadeného rozhodnutí o tom, že si odvolatelé byli povinni střežit svá práva včas, tedy již v procesu územního plánování, tak je v rozporu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která naopak tyto závěry speciálního stavebního úřadu aprobejuje.

Námitka snížení tržní hodnoty stavby je tak považována za námitku občanskoprávní, neboť snížení tržní hodnoty zasahuje do vlastnických práv odvolatelů. Jelikož se tedy jedná o námitku teprve budoucího snížení tržní hodnoty Nemovitostí ve vlastnictví odvolatelů, je k jejímu posouzení příslušný stavební úřad, neboť neexistuje zásah, o kterém by mohl rozhodovat soud. Naopak speciální stavební úřad je dostatečně vybaven a odborně způsobilý, aby sám či ve spolupráci s dalšími orgány posoudil vliv stavebního záměru na tržní hodnotu Nemovitostí odvolatelů. Pro řádné vypořádání námítky na snížení hodnoty Nemovitostí odvolatelů musí speciální stavební úřad přezkoumatelným způsobem provést posouzení vlastního stavebního záměru a zejména jeho souladu s územně plánovací dokumentací, tzn. jen z pozice nástrojů stavebního zákona, což je však zásadním nedostatkem vydaného rozhodnutí v jeho nepřezkoumatelnosti skutkového stavu jak je výše uvedeno, což zapříčiňuje v důsledku případnou důvodnost podané námítky.

K námitce na neúčelovost stavebního záměru, který se odvolatelům jeví jako zcela neúčelný a nevhodný, krajský úřad uvádí, že se s ní speciální stavební úřad vypořádal na str. 13 svého rozhodnutí s odkazem na zápis z 94. schůze rady města konané dne 13. 12. 2021 s odsouhlasení stavebního záměru, z kterého citoval *„rada města se dívá na město, jako na celek. Cílem je zpřístupnit všechny lokality města pro pěší a cyklisty. Konstatovalo se, že zprůjezdněním ulice Jižní s jižním obchvatem se odlehčilo dopravě v okolních ulicích. Stavbou propoje ul. Medkova a Za Penzionem smíšenou stezkou se zvýší bezpečnost pro chodce i z důvodu, že nyní nejsou chodníky na konci ulice Medkova.“* Současně zde speciální stavební úřad vyslovil svůj názor k bezpečnosti zranitelných účastníků silničního provozu ve vztahu k stavebnímu záměru při vymisťování těchto zranitelných účastníků z frekventovaných komunikací s odkazem na závazné stanovisko Policie České republiky.

Krajský úřad k podané námitce musí uvést, jestliže posuzuje speciální stavební úřad soulad stavebního záměru podle kritérií uvedených v ust. § 94o stavebního zákona, pak není jeho povinností zkoumat ekonomickou vhodnost navrhovaného řešení. Úkolem speciálního stavebního úřadu je posoudit stavební záměr z hlediska vlivů na území, nikoliv z hlediska jeho hospodářské vhodnosti pro koncového uživatele. Povinnost stavebního úřadu ve společném územním a stavebním řízení posuzovat soulad záměru s ochranou práv a právem chráněných zájmů vlastníků dle ust. § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona je třeba chápat tak, že jde o povinnost vyhodnotit záměr z hlediska případných zásahů do stávajícího „*pokojného stavu*“. Hodnotícím kritériem dle zmiňovaného ustanovení naopak není to, zda schvalovaný záměr bude neúčelný či nevhodný ve vztahu k veřejným prostředkům. O vhodnosti stavebního záměru si musí primárně rozhodnout její vlastník (stavebník), byť speciální stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí k této části námítek připojil ne zrovna přiléhavou argumentaci o bezpečnosti zranitelných účastníků s jejich vymisťováním z frekventovaných komunikací. V dané lokalitě zástavby města nepřichází zvolené odůvodnění námítky zcela v úvahu ke stávajícímu způsobu oddělení motorové dopravy a provozu chodců či vedení cyklistické dopravy dle kritéria intenzity a rychlosti motorových vozidel k navrhovanému společnému pásu pro cyklisty a chodce.

Obecně lze říct, že speciálnímu stavebnímu úřadu nepřísluší ponoukat stavebníka do hospodářsky výhodnějších či účelnějších variant záměru. Naopak: jestliže by speciální stavební úřad coby orgán pověřený výkonem státní správy [srov. § 13 odst. 3 a § 15 odst. 1 stavebního zákona ve vztahu k § 7 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)], ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o obcích**“) začal stavebníku, zde obci jako veřejnoprávní korporaci, jakkoli radit či nařizovat, zda má pro účely rozvoje svého území a uspokojení potřeb svých občanů upřednostnit to či ono řešení, pak by takový postup byl zcela nepřipustným zásahem státní moci do práva obce na samosprávu (čl. 101 odst. 4 Ústavy; § 7 odst. 2 zákona o obcích). Je totiž primárně vůlí obce, jaké řešení si zvolí pro zajištění komunikační obslužnosti území na svém území. Stavebnímu úřadu přísluší posouzení, zda je obcí navrhované řešení v dotčeném území přípustné z hlediska zájmů chráněných stavebním zákonem, nemůže však již hodnotit, zda je předložený projekt pro obec a její občany výhodnější než jiné projekty. Jestliže se odvolatelům řešení zvolené stavebníkem nelíbí nebo mají za to, že se jedná o neúčelné či nehospodárné využití obecních prostředků, pak tyto záležitosti musí vyřešit v rámci obecní samosprávy, ať už přímým vznesením požadavku na projednání určité záležitosti na obecním zastupitelstvu [§ 16 odst. 2 písm. f) a odst. 3 zákona o obcích], či prostřednictvím některého ze zvolených zastupitelů.

K námitce na nesoulad s příslušnými technickými normami, kdy odvolatelé brojí proti nedostatečnému vypořádání jejich námítky uplatněné do řízení k nesouladu s čl. 10.1.2.9 ČSN 73 6110, podle kterého jsou nevhodné pro společné vedení provozu chodců a cyklistů komunikace s šířkou průchozího prostoru menším než 2,50 m ve vztahu k posuzovanému stavebnímu záměru smíšené stezky pro chodce a cyklisty v šířce 2,40 m, krajský úřad uvádí, že se s ní speciální stavební úřad vypořádal na str. 13 svého rozhodnutí. Speciální stavební úřad zde shrnul, s odkazem na příslušné články ČSN 73 6110, možné návrhy řešení stezek pro společný provoz cyklistů a chodců v jejich požadovaných šířkách na základě jejich vztahu jak k intenzitám provozu chodců tak cyklistů, a při jím uvedeném předpokladu nízkých intenzitách konstatoval, že navrhovaná smíšená stezka v dané šíři tedy vyhovuje současně platné technické normě ČSN 73 6110.

Speciální stavební úřad při ocitování možných řešení šířkového uspořádání komunikace pro společný provoz cyklistů a chodců přicházejících jako možný způsob splnění požadavků právního předpisu dle ČSN 73 6110, se zde nijak nevyjádřil, na základě jakých skutečností vzal skutkový stav pro právě posuzovaný stavební záměr k požadavku šířky společného pásu pro chodce a cyklisty za rozhodný. Z přílohy projektové dokumentace části B. Souhrnná technická zpráva, v uvedení na požadavky celkového popisu koncepce řešení stavby včetně základních parametrů stavby pod bodem B.2.1 Celková koncepce řešení stavby písm. f) nejsou uvedeny žádné informace o návrhových hodnotách intenzit provozu chodců či cyklistů k ověření splnění podmínek řešení stavebního záměru. Řádnému posouzení k vypořádání této části námítky ze strany krajského úřadu tak musí předcházet nejprve řádné posouzení ve smyslu ust. § 94o odst. 2 písm. a) stavebního zákona, zda stavebníkem doložená dokumentace je kompletní a zpracována dle požadavků pro obsah a rozsah dokumentace pro vydání společného povolení ve smyslu přílohy č. 11 vyhlášky č. 499/2006 Sb., které však musí především provést sám speciální stavební úřad při řádně odůvodnění svého rozhodnutí.

K části této námitce odvolatelů, že pro naplnění bezpečnostních principů návrhu cyklostezek a smíšených stezek se musí sledovat a respektovat ochrana chodců zejména v prostoru křížení s tím, že tato podmínka není rovněž v případě realizace stavebního záměru splněna, protože několik účastníků řízení by v případě realizace stavebního záměru mělo přímý vstup ze své zahrady na nově vzniklou smíšenou stezku, po níž se budou pohybovat cyklisti, a bude hrozit jejich přímý střet, krajský úřad musí uvést, že jediní

vlastníci sousedních zahrad, kteří by případně mohli vstoupit na řešený stavební záměr v úseku smíšené cyklostezky jsou pouze jen sami odvolatelé. Tento stav k vlastnictví navazujících sousedních pozemků umístovaného stavebního záměru, které jsou ve vlastnictví stavebníka, si krajský úřad ověřil prostřednictvím veřejně přístupné aplikace - dálkovým přístupem k údajům katastru nemovitostí na webové stránce <https://katastr.cuck.cz/> na území obcí Mohelnice dotčených navrhovaným.

Co se týče vymezení okruhu účastníků řízení v rámci tohoto odvolacího řízení, při ověření okruhu účastníků řízení II. instance krajský úřad došel ke zjištění shodně s okruhem účastníků řízení I. stupně, přičemž výčet všech účastníků řízení je uveden v rozdělovníku tohoto rozhodnutí.

Toto rozhodnutí bude oznámeno účastníkům řízení a dotčeným orgánům vymezeným v rámci odvoláním napadeného rozhodnutí, přičemž účastníkům řízení dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu bude doručováno jednotlivě a účastníkům řízení dle ust. § 27 odst. 2 správního řádu bude doručováno veřejnou vyhláškou, tedy stejným způsobem, jakým doručoval speciální stavební úřad.

Zde ještě krajský úřad musí ještě poznamenat, že speciální stavební úřad ve výrokové části rozhodnutí nevymezil řádně účastníky dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu, jak mu ukládá ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Hlavním účastníkem není pouze stavebník podle ust. § 94k písm. a) stavebního zákona, ale taktéž i účastníci dle ust. § 94k písm. b), c) a d) stavebního zákona.

Rozhodným ustanovením pro posouzení postupu krajského úřadu v odvolacím řízení je ust. § 90 odst. 1 správního řádu, který umožňuje odvolacímu správnímu orgánu naložit s rozhodnutím, které je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné, celkem třemi způsoby: a) může rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, b) může rozhodnutí zrušit a věc vrátit na první stupeň, nebo c) může napadené rozhodnutí změnit (a to i jen jeho odůvodnění). Změnu ovšem nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; stejně tak nelze změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. Podle ust. § 90 odst. 3 správního řádu nemůže odvolací orgán napadené rozhodnutí změnit ani v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podá též jiný účastník s odlišnými zájmy, nebo si změnu rozhodnutí v neprospěch odvolatele vynutí jeho rozpor s právními předpisy či veřejným zájmem.

Krajský úřad v obecné rovině připomíná, že odůvodnění rozhodnutí musí shrnovat všechny skutečnosti, které odůvodňují výrok rozhodnutí. Odůvodnění má přesvědčit o správnosti rozhodnutí a postupu správního orgánu. Přesvědčivé odůvodnění může zabránit zbytečnému podání odvolání. Správní orgán je povinen v rozhodnutí přesně uvést, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a vypořádat se argumentačně nejen s důkazy provedenými, ale i s důvody neprovedení důkazů navržených účastníky řízení. Rovněž musí podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení, a to jak při vlastním dokazování, tak při výkladu neurčitých pojmů.

S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje skutkovou ani právní oporu výroku rozhodnutí a není z něho zřejmé, jakými úvahami se speciální stavební úřad, jako orgán aplikující právo, při rozhodování řídil. Rozhodnutí – tedy výrok i jeho odůvodnění – musí být jasné a přesvědčivé. Rozpory,

v daném případě absence správního uvážení v odůvodnění jsou takové intenzity, jež vedou k jeho nepřezkoumatelnosti.

Po provedeném přezkoumání celého správního spisu proto nezbyvá krajskému úřadu z výše uvedených důvodů než konstatovat, že speciální stavební úřad při vydání rozhodnutí ze dne 23. 11. 2020 pod č. j. PVMU 123755/2020 41, Sp. zn. OD/1817/2019/Mou, nepostupoval se zásadou zákonnosti podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu a společné povolení pak bylo vydáno v rozporu s ust. § 94p a následujících ustanovení pro vedení společného řízení a jako takové je nutno ho zrušit a věc vrátit speciálnímu stavebnímu úřadu k novému projednání. O odvoláním napadeném rozhodnutí krajský úřad rozhodl tímto způsobem z důvodu, že není možné provést jeho změnu, jelikož jeho jsou tak závažné, že je nelze úspěšně napravit, popř. by to bylo spojeno s neúměrnými potížemi.

Speciální stavební úřad bude v novém projednání věci především věnovat zvýšenou pozornost popisu stavby, posouzení skutkového stavu, zajištění řádného stanoviska k povolení úprav pozemních komunikací, povaze vznesených námitek, a to zejména jejich způsobilost vyvolat zásah do práv jednotlivých účastníků společného územního a stavebního řízení, a odůvodnění, proč se konkrétní námitky netýkají zájmů hájených účastníkem řízení. V odůvodnění se vypořádá se všemi doloženými podklady pro vydání rozhodnutí a návrhy účastníků řízení. Vydané rozhodnutí musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zjištění všech okolností, které jsou důležité pro ochranu veřejného zájmu. Povinností speciálního stavebního úřadu je úplně a přesně zjistit skutečný stav věci, který je pak podkladem pro rozhodnutí v dané věci.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem krajský úřad vyhověl návrhu odvolatelů a rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc tak vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Krajský úřad pouze připomíná, že podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu je speciální stavební úřad při novém projednávání věci vázán právním názorem vysloveným v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í o o d v o l á n í

Proti tomuto rozhodnutí odvolacího správního orgánu se, podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu, nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v ust. § 27 odst. 1 správního řádu.

Obdrží:

Účastníci řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu (*účastníci společného územního a stavebního řízení podle ust. § 94k písm. a) až d) stavebního zákona - doručováno jednotlivě*):

1. Město Mohelnice, U Brány 916/2, 789 85 Mohelnice
v zastoupení společností
PRINTES – ATELIER s.r.o., Mostní 1876/11a, 750 02 Přerov
2. Vodohospodářská zařízení Šumperk, a. s., Jílová 2769/6, 787 01 Šumperk
v zastoupení společností
Šumperská provozní vodohospodářská společnost, a.s., Jílová 2769/6, 787 01 Šumperk

3. CETIN a. s., Českomoravská 2510/19, Libeň, 190 00 Praha
4. ČEZ Distribuce, a. s., Teplická 874/8, 405 02 Děčín
5. GasNet, s.r.o., Klíšská 940/96, 400 01 Ústí nad Labem
v zastoupení společností
GasNet Služby, s.r.o., Plynárenská 499/1, 602 00 Brno
6. Vodafone Czech Republic a.s., náměstí Junkových 2808/2, 155 00 Praha
v zastoupení společností
InfoTel, spol. s r.o., Novolíšeňská 2678/18, 628 00 Brno

Ostatním účastníkům řízení, uvedeným v ustanovení § 94k písm. e) stavebního zákona, popřípadě jejich zplnomocněným zástupcům, se toto rozhodnutí doručuje veřejnou vyhláškou ve vazbě na ust. § 25 odst. 1 a § 144 správního řádu. Doručení veřejnou vyhláškou se provede vyvěšením rozhodnutí na úřední desce Krajského úřadu Olomouckého kraje. Patnáctým dnem po vyvěšení na úřední desce Krajského úřadu Olomouckého kraje se rozhodnutí považuje za doručené. Pro informaci, avšak již bez právních účinků vztahujících se na doručení, se rozhodnutí vyvěsí též na úřední desce Městského úřadu Mohelnice.

Rozhodnutí se v souladu s ustanovením § 25 odst. 2 správního řádu zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup na elektronické úřední desce na webových stránkách Olomouckého kraje <https://www.olkraj.cz/> a elektronické úřední desce města Mohelnice <https://www.mohelnice.cz/>.

Účastníci řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu (*účastníci společného územního a stavebního řízení podle ust. § 94k písm. e) stavebního zákona - doručováno veřejnou vyhláškou*):

7. parc. č. 627, 628/2, 669, 663, 666, 667, 668, 664, 665, 657, 658, 660, 2520/43, 2520/46, 2520/47, 2520/140, 2520/204, 2520/205, 2520/119, 2520/203 vše v kat. území Mohelnice

Mgr. František Pěruška
zástupce vedoucího odboru

Dále obdrží na vědomí:

8. Krajský úřad Olomouckého kraje, zde - úřední deska (*se žádostí o bezodkladné vyvěšení tohoto rozhodnutí na úřední desce po dobu 15 dnů, včetně zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup, a poté navrácení zpět krajskému úřadu vyznačenými údaji o jejím vyvěšení a sejmutí*)
9. Městský úřad Mohelnice, Odbor kanceláře tajemníka, U Brány 916/2, 789 85 Mohelnice - úřední deska (*se žádostí o bezodkladné vyvěšení tohoto rozhodnutí na úřední desce po dobu 15 dnů, včetně zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup, a poté navrácení zpět krajskému úřadu s vyznačenými údaji o jejím vyvěšení a sejmutí*) – pro informovanost, avšak bez právních účinků pro doručení

10. Městský úřad Mohelnice, orgán územního plánování, U Brány 916/2, 789 85 Mohelnice
11. Městský úřad Mohelnice, Odbor životního prostředí, U Brány 916/2, 789 85 Mohelnice
12. Městský úřad Mohelnice, Odbor stavebního úřad, oddělení stavebního úřadu, U Brány 916/2, 789 85 Mohelnice
13. Městský úřad Mohelnice, Odbor rozvoje, U Brány 916/2, 789 85 Mohelnice
14. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Územní odbor vnější služby Šumperk, dopravní inspektorát, Havlíčkova 8, 787 01 Šumperk
15. Ministerstvo obrany, Odbor ochrany územních zájmů a státního odborného dozoru, Sekce nakládání s majetkem, Tychonova 1, 160 01 Praha
16. Hasičský záchranný sbor Olomouckého kraje, Územní odbor Šumperk, Nemocniční 3299/7, 787 01 Šumperk
17. Krajská hygienická stanice Olomouckého kraje se sídlem v Olomouci, Územní pracoviště Šumperk, Nemocniční 1852/53, 787 01 Šumperk
18. spis KÚOK - ODSH

Rozhodnutí musí být vyvěšeno po dobu 15 dnů ode dne vyvěšení.

Vyvěšeno dne:

Sejmuto dne:

Razítko a podpis subjektu, který potvrzuje vyvěšení a sejmutí rozhodnutí: